

การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและ
ภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สารนิพนธ์
ของ
ตะวัน วงศ์สัจจา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กุมภาพันธ์ 2545

ลิขสิทธิ์ เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

425.0700

61.27811

03

การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และ
ภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

บทคัดย่อ

ของ

ตะวัน วงศ์สัจจา

23 เม.ย. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กุมภาพันธ์ 2545

ท 146438

ตะวัน วงศ์สัจจา. (2545), การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. สารนิพนธ์ ก.ศ.ม. (ภาษาศาสตรการศึกษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ญาณิสา บุระชัยทวี, ดร. วลลภา ไทยจินดา, อาจารย์ นงเยาว์ กอสนาน

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 กลวิธีที่ศึกษาประกอบด้วย กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน ได้แก่ การเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิม การแสดงความตั้งใจในการเขียน และการให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียน กลวิธีด้านการเตรียมการ และการวางแผน ได้แก่ การหาข้อมูลเพิ่มเติม การจัดระบบการเรียนรู้ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน และการฝึกฝนการเขียน กลวิธีด้านการประเมินความรู้ ได้แก่ การตรวจสอบตนเอง และ ประเมินความก้าวหน้าในการเขียน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2544 ที่กำลังศึกษาวิชาการเขียนเบื้องต้น (En 231) จำนวน 89 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับกลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) และ ชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2542)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาด้านการเตรียมการและการวางแผนมากที่สุด (4.27) โดยกลุ่มตัวอย่างมีการหาข้อมูลเพิ่มเติม การจัดระบบการเรียนรู้ การตั้งเป้าหมาย การฝึกฝนการเขียน และการวางแผนการเขียน ตามลำดับ

รองลงมาคือ การใช้กลวิธีประเมินความรู้ (3.83) กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินความรู้มากที่สุด และการตรวจสอบตนเอง

ลำดับสุดท้าย คือ การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน (3.08) กลุ่มตัวอย่างมีการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิม การแสดงความตั้งใจในการเขียน และการให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียนตามลำดับ

A STUDY OF METACOGNITIVE STRATEGIES AS EMPLOYED BY SOPHOMORES
MAJORING IN ENGLISH AND LANGUAGES FOR CAREER.

AN ABSTRACT
BY
TAWAN WONGSAJJA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Linguistics

February 2002

Tawan Wongsajja. (2002). *A Study of Metacognitive Writing Strategies as Employed by Sophomores Majoring in English and Languages for Career*. Master Project, M.Ed.(Educational Linguistics). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisory Committee: Miss Yanisa Buranachaitavee, Dr. Vallapa Thaijinda, Miss Nongyao Korsanan.

The purpose of this research was to study metacognitive writing strategies as employed by Sophomores Majoring in English and Languages for Career. There are 3 main strategies :

1. Centering writing includes overviewing and linking with already know material, paying attention.
2. Arranging and planing writing includes finding out about writing, organizing, setting goals and objectives, identify the purpose for a language task, planning for language task, seeking practice opportunities.
3. Evaluating writing includes self monitoring, self evaluating.

The samplants of this study –89 sophomores majoring in English and Languages for Career (academic year 2001) were attending EN 231 Basic writing and selected by purposive sampling.

The research instrument were a questionnaire and an interview about metacognitive writing strategies developed by researcher using criteria outlined by Oxford (1990) and Chachrit Srilohij (1999). The data was statistically analysed by mean and standard deviation.

The results of the research are as follows.

1. Planing and arranging writing (Finding out about writing, organizing, setting goals and objectives, seeking practice opportunities, planning for language task). The frequency was 4.27.
2. Evaluating writing (self evaluating, self monitoring). The frequency was 3.83.
3. Centering writing (overviewing and linking with already know material, paying attention). The frequency was 3.08.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

คณะกรรมการสอบ

(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

ประธาน

(ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

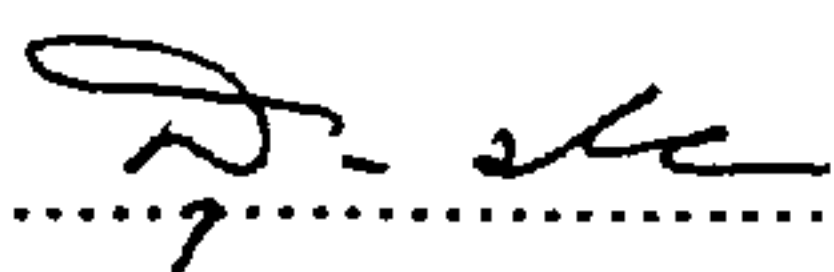
กรรมการ

(อาจารย์นงเยาว์ กอสนาน)

กรรมการ

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

วันที่... ๒๕ ...เดือน... กุมภาพันธ์ ... พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ ญาณิสา บุรณะชัยทวี อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา และ อาจารย์ นงเยาว์ กอสนาน ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาแนะนำให้คำปรึกษาและแนวทางที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ และ อาจารย์ อัญชลี จันทร์เสม ที่กรุณาตรวจสอบความเที่ยงตรงในเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยพร้อมทั้งข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอขอบคุณภาควิชาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ขอขอบคุณ อาจารย์นิตยา วังกังวาน และนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ และขอบคุณนิสิตวิชาโทภาษาอังกฤษ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

และสุดท้ายผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ที่ให้ความรัก ความห่วงใย กำลังใจ และส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ และขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

ตะวัน วงศ์สัจจา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	7
ความหมายและความสำคัญของการเขียน	7
ความสำคัญของการเขียน	8
วัตถุประสงค์ของการเขียน.....	9
กระบวนการในการเขียน	10
กิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการเขียน.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีอภิปราย.....	14
ความหมายและองค์ประกอบของกลวิธีอภิปราย.....	14
การประยุกต์กลวิธีอภิปรายมาใช้ในการเขียน.....	18
กิจกรรมที่ฝึกแนวคิดอภิปรายผ่านทาง การเขียน	22
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	31
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	47
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	47
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	53
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก.....	61
ภาคผนวก ก	62
ภาคผนวก ข	67
ภาคผนวก ค	71
ภาคผนวก ง.....	74
ภาคผนวก จ	81
ภาคผนวก ฉ	83
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	86

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ขั้นตอนการตรวจสอบงานเขียน.....	24
2 การตรวจสอบข้อผิดพลาดในงานเขียน	27
3 ผลวิเคราะห์การใช้กลวิธีอธิบายปัญหาในงานเขียน.....	35
4 ผลวิเคราะห์การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในงานเขียน.....	37
5 ผลวิเคราะห์การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในงานเขียน	39
6 ผลวิเคราะห์การใช้กลวิธีประเมินความรู้.....	42
7 ผลวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การสอนการใช้กลวิธีอธิบายปัญหา.....	44
8 ผลวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การใช้กลวิธีอธิบายปัญหา.....	45

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ระบบสื่อสารด้านการเขียน	8
2 กระบวนการที่ใช้ในการเขียน.....	11
3 กระบวนการที่ใช้ในการเขียน.....	11
4 การใช้ผังโยงความคิด.....	23
5 ขั้นตอนการตรวจสอบงานเขียน.....	27
6 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอธิบายปัญหาในการเขียน.....	36
7 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน.....	38
8 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีเตรียมการและการวางแผนในการเขียน.....	41
9 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีประเมินความรู้.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก ในการติดต่อสื่อสาร ด้านสังคม เศรษฐกิจ และด้านการแสวงหาความรู้เชิงวิชาการ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจน เทคโนโลยี ดังเห็นได้จากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้แก่ ตำรา วารสาร และเอกสารทาง วิชาการส่วนใหญ่ล้วนตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเพิ่มพูนความสำคัญในวิถี การดำเนินชีวิตของคนไทยเป็นอย่างยิ่ง ส่งผลให้มีผู้นิยมเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ทำให้มี การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะทั้งสี่ อัน ประกอบด้วย ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง ดังที่ ออลชเทน (Olshtain. 1991:235) กล่าวว่า การสื่อสารด้วยการเขียนเป็นสิ่งสำคัญในโลกยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นงานที่ใช้กระดาษ และปากกา หรือ ติดต่อกันผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมิธ (Smith. 1990:8) กล่าวว่า การเขียน เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดข้อความผ่านกาลเวลา ทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ข้อมูลที่เขียนมาแล้วในอดีต หรือจากที่ห่างไกลได้ นอกจากนี้ การเขียนยังเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับบันทึก การจัดลำดับสิ่งต่างๆ และเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างสรรค์ศิลป เช่น นวนิยาย บทกวี หรือ บทละคร เป็นต้น ดังที่ ไวท์ และ อาร์นท (White and Arndt. 1991:1) กล่าวว่า มนุษย์สามารถแสดงความคิด กระตุ้นและโน้มน้าวความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยผ่านทาง การเขียน นอกจากนี้ รัตน มหากุศล (2539 : 162 – 164) ยังให้ความเห็นว่า ทักษะการเขียนเป็น ทักษะที่เอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการเขียน เช่นการจด บันทึกขณะฟังบรรยาย หรือเขียนสรุปเรื่องที่อ่าน และการเขียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่าง เป็นระบบ และสร้างสรรค์เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่า อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และพัฒนาภาษา ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า การเขียนทำให้ผู้เรียนได้แบ่งปันข้อมูลความคิด ความรู้สึก โดยสื่อสารผ่านทางข้อความเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ อีกทั้งยังสามารถ พัฒนาการเรียนรู้ผ่านการเขียนได้อีกด้วย

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดในบรรดาทักษะทั้งสี่ ดังที่ เฮดจ์ (Hedge. 1988:5) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน มีการวางแผน ทบทวน แก้ไข ซ้ำไป ซ้ำมา ผู้เขียนไม่สามารถแสดงท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงผ่านทางข้อความได้ การเขียนที่มี ประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีการเชื่อมโยงที่ดี มีการพัฒนาความคิด และข้อมูลของเรื่องที่จะ เขียน มีความถูกต้องเที่ยงตรง ใช้คำที่มีความหมายชัดเจนไม่คลุมเครือ และมีเกณฑ์การเลือกคำ

ศัพท์อย่างระมัดระวัง ในการใช้ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยคนั้นจะต้องใช้รูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหา และผู้อ่าน ศศิมา จ่างภากร (2537: 30) กล่าวว่า การเรียนการสอนการเขียนตามแนวหลักสูตรเก่า เป็นการย่ำในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วด้วยการนำเอาคำศัพท์ และ โครงสร้างที่เรียนมาฝึกเขียนเป็นเรื่องภายหลังจากที่ได้ฟัง พูด และอ่านแล้ว ในทำนองเดียวกัน พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2539: 65) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนทักษะการเขียนในช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นการเรียนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ฝึกการเขียนรูปประโยค เน้นความถูกต้องของภาษา และผลิตผลทางการเขียน นอกจากนี้ ปราณี วานิชเจริญธรรม (2528: คำนำ) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับปัญหาด้านการเขียนของผู้เรียนว่า อาจเนื่องมาจากผู้เรียนมีภูมิหลังทางภาษาไม่ดีพอ และยังไม่เห็นประโยชน์ในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียนของนักเรียนต่ำกว่าทักษะอื่น ซึ่งเห็นได้ชัดจากงานวิจัยของ อารีพร หลงสมบูรณ์ (2542) , ชวณี ปุริโสดม (2542), กุณทีณี จำปาเรือง (2542), จีรวรรณ ธาณี (2542) และประเทืองสุข ยังเสถียร (2542) ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 1,5,6,10 และ เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน อยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 สรุปได้ว่าปัญหาของการเรียนทักษะการเขียนคือ ความยากของตัวทักษะการเขียนเอง และวิธีการสอนทักษะการเขียนที่ยังไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีพอ จากสภาพปัญหาดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาแนวทางแก้ไข ที่จะส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของผู้เรียนให้มีการเขียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนทักษะการเขียนหลายวิธี และเชื่อว่า การนำเอากลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการสอนการเขียน (metacognitive writing) เป็นแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเขียนแนวทางหนึ่ง ดังที่ นิสเบค และ ชัคสมิท (O' Malley. 1995 citing Nisbet and Shucksmith. 1986. *Learning Strategies*.) กล่าวว่า ผู้เรียนสามารถนำกลวิธีอภิปัญญาไปปรับใช้ในการเรียนรู้ได้หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการรับรู้ภาษา (receptive language tasks) ได้แก่ การฟัง และการอ่าน หรือการผลิตภาษา (productive language tasks) ได้แก่ การพูด และการเขียน

กลวิธีอภิปัญญา (Metacognition) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ ฟลาวเวลล์ (Flavell. 1985) กล่าวว่า อภิปัญญา คือความรู้เกี่ยวกับการใช้กระบวนการความรู้ ความคิดของตนเอง เป็นการควบคุมตนเอง ทำให้เกิดความตระหนัก วางแผน ตรวจสอบ และประเมินผลในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ เวนเดน (Wenden. 1991) กล่าวว่า อภิปัญญา ทำให้ผู้เรียนสามารถประสานกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้องค์ประกอบต่างๆ ในการเรียน โอ้มัลลีย์ และชาโมท (O' Malley and Chamot. 1990) กล่าวว่า อภิปัญญา เป็น กลวิธีที่ใช้ความสามารถสูงเกินกว่าความคิดปกติ (beyond cognition) ซึ่งรวมถึงการคิดเกี่ยวกับภาษา หรือ กระบวนการเรียนรู้ ซึ่ง

กลวิธีนี้มีบทบาทในความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางภาษามากกว่า ตัวภาษาเอง การวางแผนเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา การควบคุมขณะที่กำลังปฏิบัติกิจกรรมนั้น และ ประเมินผล หลังจากกิจกรรมนั้นเสร็จแล้ว นอกจากนั้นแล้ว กลวิธีอภิปัญญายังรวมถึงการฝึกฝน (rehearsal) ความตั้งใจในการอ่าน และฟัง และพัฒนาความเข้าใจในเงื่อนไขที่ช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้ ส่วนออกฟอร์ด (Oxford, 1990:135) กล่าวว่า กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive Strategies) หมายถึง ความรู้และความพยายามของบุคคลที่จะควบคุมความคิดของตน ซึ่งเป็นกลวิธีที่อยู่นอกเหนือไปจากความรู้ความเข้าใจ กลวิธีอภิปัญญา เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ เพราะผู้เรียนมักจะได้พบสิ่งใหม่ในการเรียนเสมอ ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางภาษา และระบบการเขียนที่ไม่คุ้นเคย หรือแม้แต่คำนิยามบางคำที่อธิบายไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้หลายคนหมดความสนใจที่จะเรียนรู้ กลวิธีอภิปัญญามีส่วนช่วยให้ผู้เรียนดึงความสนใจมาสู่การเรียนรู้ด้วยการเชื่อมโยงสิ่งใหม่กับสิ่งที่รู้แล้ว มีการตั้งจุดหมายของการเรียน การวางแผนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีนี้ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกฝน ผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ควรจะหาโอกาสในการฝึกเท่าที่จะเป็นไปได้รวมทั้งการตรวจสอบการเรียนรู้ว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ รวมทั้งมีการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนทุกครั้ง อาจสรุปได้ว่า กลวิธีอภิปัญญา คือ กลวิธีควบคุมตนเองในการเรียนรู้ การวางแผนในการเรียนรู้ การเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาใช้ การตั้งจุดประสงค์หรือเป้าหมายในกิจกรรมการเรียนรู้ การทำความเข้าใจเงื่อนไขกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ การหาโอกาสฝึกฝนความรู้ในห้องเรียน การตรวจสอบ และการประเมินตนเอง เป็นต้น การนำกลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการเขียน หมายถึง วิธีการหรือขั้นตอนที่ทำให้การเขียนบรรลุผลตามเป้าหมาย โดยมีการดำเนินการตามขั้นตอนของการควบคุมกระบวนการเขียน ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินผลการเขียน

มีผู้วิจัยหลายท่านได้นำกลวิธีอภิปัญญามาประยุกต์ใช้ในการสอนทักษะการเขียน เช่น มาร์ติน (Martin, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนกลวิธีการเรียนรู้แบบอภิปัญญาที่มีต่อความสามารถทางด้านการอ่านและการเขียน พบว่า กลวิธีอภิปัญญาเกี่ยวข้องกับกระบวนการควบคุมกิจกรรมการใช้ความรู้และความคิดของบุคคล อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1. ความรู้ 2. ประสบการณ์ 3. เป้าหมาย 4. กลวิธี ในการนำกลวิธีอภิปัญญาไปใช้ในการสอนเขียนนั้น จะส่งผลต่อการควบคุมอภิปัญญาของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายขณะที่ทำ กิจกรรม ส่วน ฮุง (Hung, 1993) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงงานเขียนด้วยตนเอง โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ กลุ่มที่มีการสอนแบบอภิปัญญา กลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนแบบการอ่านและการเขียน (training on reading and writing) และกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนด้านการเขียน ผลปรากฏว่า กลุ่มที่มีการสอนแบบอภิปัญญามีประสิทธิภาพในเขียนมากกว่าอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนแบบ การอ่านและการเขียน (training on reading

and writing) และ กลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนด้านการเขียน อีกทั้ง ดีวายน์ ไรลีย์ และ โบซอฟ (Devine , Railey and Boshoff. 1993) ได้ทำการศึกษาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญา ในงานเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และ ภาษาที่สอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก มี 10 คน และ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มี 10 คน เช่นกัน งานวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษาตัวแปรด้าน บุคคล (person) ,งานหรือกิจกรรมที่ทำ (task) และ กลวิธี (Strategies) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และภาษาที่สองมีกระบวนการทางปัญญาที่ต่างกัน ซึ่งมีผลกระทบต่องานเขียน ทำให้งานเขียนมีความแตกต่างกัน แสดงว่ากระบวนการทางปัญญามีผลกระทบสำคัญต่องานเขียน และแคสเปอร์ (Kasper. 1997) ได้ศึกษาการพัฒนาอภิปัญญาในนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ระดับปานกลาง (intermediate) และ ระดับสูง (advance) พบว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนทั้งสองระดับมีความตระหนักในกลวิธีอภิปัญญาและนำกลวิธีนั้นมาพัฒนางานเขียนของตนเองได้ดีกว่า กลุ่มที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน จากงานวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่า กลวิธีอภิปัญญามีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนกลวิธีอภิปัญญานั้น มีการพัฒนาด้านการเขียน ฉะนั้นการนำกลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการเขียน จะทำให้ผู้เรียนเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะว่า กลวิธีอภิปัญญาจะช่วยให้ผู้เรียนมีกระบวนการคิดที่เป็นระบบและประสานกระบวนการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการเขียนของตนเอง ควบคุมตนเองในระหว่างการเขียน และสามารถตรวจสอบ และประเมินผลงานเขียนของตนเองได้ กระบวนการเหล่านี้จะส่งผลให้ผลงานเขียนที่ออกมามีคุณภาพ และนำไปสู่ระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (learner autonomy)

จากงานวิจัยข้างต้น เป็นงานวิจัยที่ศึกษากลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และภาษาที่สอง ผู้วิจัยสนใจที่จะสำรวจกลวิธีอภิปัญญาที่นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและเอกภาษาเพื่ออาชีพใช้ในการเขียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนี้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และ วิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. ทำให้ทราบถึงกลวิธีอภิปัญญาที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
2. เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนและผู้สอนหันมาให้ความสนใจในการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการเขียนแก่ผู้เรียนกลุ่มอื่นๆต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรที่กำลังเรียนวิชา อ.231 การเขียนเบื้องต้น (EN 231 Basic writing) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ได้แก่

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน
2. นิสิตวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ จำนวน 29 คน

ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจงเฉพาะ (purposive sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลวิธีอภิปัญญา หมายถึง กลวิธีควบคุมตนเองในการเรียนรู้ ซึ่ง รวมถึงการวางแผนให้สอดคล้องกับเป้าหมาย การทำความเข้าใจในกิจกรรมที่ทำ การฝึกฝน การตรวจสอบ การประเมินตนเอง สามารถแยกองค์ประกอบได้เป็น 3 ส่วน

1.1. กลวิธีการกำหนดความสนใจในการเรียนรู้ ได้แก่ การนำข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆมาเชื่อมโยงกับกิจกรรมการเรียนในขณะนั้น และ การตั้งใจในการเรียนรู้และตัดสินใจที่รบกวนการเรียน

1.2. กลวิธีการวางแผน ได้แก่ การหาข้อมูลเพิ่มเติม และเรียนรู้เงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ และมีการวางแผน และ การระบุจุดประสงค์ของการเรียนรู้ รวมถึงการหาโอกาสฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้

1.3. กลวิธีการประเมินผล ได้แก่ การตรวจสอบและ ประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง

(Brown, et. Al. 1983, O' Malley and Chamot. 1990 & Oxford. 1990)

2. การเขียนแบบอภิปัญญา หมายถึง วิธีการหรือ ขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้สอดคล้องกับเป้าหมายของการเขียน โดยประกอบด้วย

2.1. กลวิธีด้านการกำหนดความสนใจในการเขียน ได้แก่ การเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์เดิมการตั้งใจในการเขียน และการกำหนดจุดเน้นในการเขียนแต่ละครั้ง

2.2. กลวิธีด้านการเตรียมการ และ การวางแผนการเขียน ได้แก่ การหาข้อมูลเพิ่มเติม การจัดระบบการเรียนรู้ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน และการฝึกฝนการเขียน

2.3. กลวิธีด้านการประเมินความรู้ ได้แก่ การตรวจสอบของตนเอง คือ การระบุข้อผิดพลาดและกำจัดข้อผิดพลาด และการประเมินความก้าวหน้าของตนเองในการเขียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

- 1.1. ความหมายและความสำคัญของการเขียน
- 1.2. วัตถุประสงค์ของการเขียน
- 1.3. กระบวนการเขียน
- 1.4. กิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการเขียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีอภิปัญญา

- 2.1. ความหมายและองค์ประกอบของกลวิธีอภิปัญญา
- 2.1. การประยุกต์กลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการเขียน
- 2.3. กิจกรรมการฝึกฝนการนำกลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนและการสอนการเขียน

1.1. ความหมายและความสำคัญของการเขียน

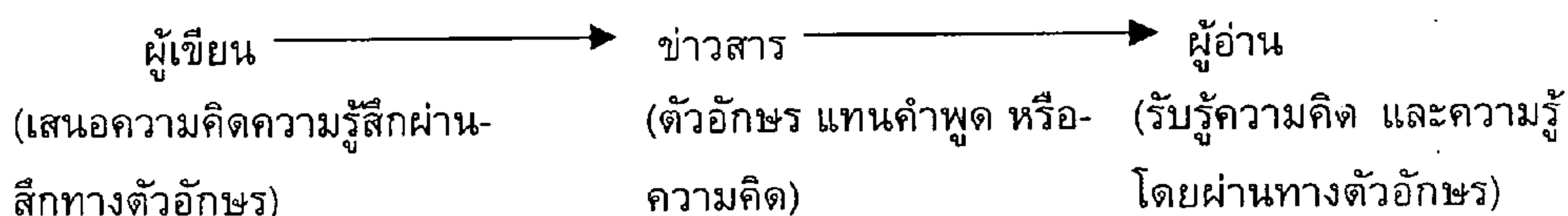
มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้นิยามของการเขียนไว้ในลักษณะที่คล้าย ๆ กัน ดังนี้

วิตโรว์สัน (ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา...2537:248 ; อ้างอิงจาก Widdowson, H.G. 1987. *New State and Different Kinds of Failure*:33-34) ให้ความหมายของการเขียนคล้ายกับ ออลชเทิน (Olshtain. 1991 : 235) ว่า การเขียน คือ กระบวนการสื่อสารชนิดหนึ่ง ที่ถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งผ่านทางข้อความ และระยะทาง แต่ความรู้ทางภาษาอย่างเดียวไม่อาจทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลได้ จะต้องมีความรู้อันได้แก่เนื้อหา ข้อกำหนดทางสังคมร่วมกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

ไวท์ (White. 1987 : x) ไทเนอร์ (Tyner. :1995 : 2) และ มาร์ติน (Nunan. 1999 : 273 ; citing Martin J. 1985 : *Feature Writing...* p.3-4) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการสื่อความหมาย การค้นพบและการเรียบเรียงความคิด ออกมาเป็นตัวอักษร นอกจากนี้การเขียนยังนำไปสู่การพัฒนาทักษะทางความคิดซึ่งส่งเสริมให้แต่ละบุคคลแสดงออกข้อคิดเห็นในสังคม

นอกจากนี้ ควอนตริની (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531:92 ; อ้างอิงจาก Quattrini. 1984 : *Improve Your Writing Skills.*) และสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป.:75) กล่าวเพิ่มเติมว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิด ความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นใด และมีการตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียน โดยพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนเองต้องการถ่ายทอดความคิด แล้วจึงวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดนั้นอย่างไร และรูปแบบใด ที่จะทำให้อ่านเข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้

การเขียนเป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนจะส่งข้อมูลไปถึงผู้อ่านดังนี้

ภาพประกอบ 1 ระบบสื่อสารด้านการเขียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92 ; อ้างอิงจาก Quattrini.1984 : *Improve Your Writing Skills.*)

จากที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษร ซึ่งผู้เขียนเรียบเรียงข้อความเหล่านั้นตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โครงสร้างของภาษา และข้อกำหนดของสังคมเพื่อสื่อความหมายให้อ่านเข้าใจ

1.2. ความสำคัญของการเขียน

นักการศึกษาได้ให้คำนิยามของความสำคัญของการเขียนในลักษณะที่คล้ายกันดังนี้ สนิท ตั้งทวี (2529 : 118) และ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2531 : 1-2) ได้ให้ความสำคัญของการเขียน ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือในการวัดความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย

3. เป็นเครื่องมือใช้สำหรับสื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
 4. เป็นเครื่องมือที่ใช้ตอบสนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น

5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกล และได้รวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่ทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้ข้อมูลประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

จากที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญต่อมนุษย์เพราะเป็นสื่อกลางในการกระจายความรู้ ความคิด ความรู้สึกของมนุษย์ เป็นบันทึกทางสังคมที่ถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม และเป็นอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

1.3. วัตถุประสงค์ของการเขียน

นักการศึกษาได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการเขียนไว้ดังนี้

ไรม์ (Nunan. 1999:271 ; citing Raimes.1993:*Out of the Words...*) แบ่งประเภทของการเขียนในห้องเรียนออกเป็นสองแบบ

1. การเขียนเพื่อการเรียนรู้ (Writing for learning) เช่น การเตรียมตัวก่อนการเขียน (pre writing) การร่าง (drafts) การทบทวนเรียงความ (revisions) การเรียบเรียงแก้ไข (editing)

2. การเขียนเพื่อการแสดงออก (Writing for display) เช่น การสอบการเขียน

ฮัลลiday (Nunan. 1999:275 ; citing Halliday.1985 : *An Introduction to Functional Grammar*) กล่าวว่า การเขียนสามารถแบ่งได้ตามวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. การเขียนเพื่อแจ้งให้ทราบ (For action) เช่น การเขียนป้ายประกาศ ฉลากผลิตภัณฑ์ การใช้วิทยุ หรือ โทรทัศน์ ใบเสร็จรับเงิน รายการอาหาร สมุดหน้าเหลือง บัตรลงคะแนนเลือกตั้ง คู่มือการใช้คอมพิวเตอร์

2. การเขียนเพื่อให้ข้อมูล (For information) เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสารรายสัปดาห์ โฆษณา และ หนังสือแนะนำพรรคการเมือง

3. การเขียนเพื่อความบันเทิง (For entertainment) เช่น การ์ตูน นวนิยาย กลอน บทประพันธ์ บทพากย์หนัง

รีเวอร์ส และ เทมเพอร์ลีย์ (ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา... 2537:249 ; อ้างอิงจาก Rivers and Temperley. 1978. *A Practical Guide to the Teaching of English...*) ได้แบ่งวัตถุประสงค์ในการเขียนเป็น 2 ประการ ได้แก่

1. การเขียนเพื่อนำไปใช้ เช่น

1.1. การเขียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่นการกรอกฟอร์ม การเขียนจดหมายสมัครงาน การเขียนคำร้อง เป็นต้น

1.2. การเขียนตามมารยาทสังคม เช่นการเขียนบัตรอวยพร บัตรเชิญ บัตรขอบคุณ เป็นต้น

1.3. การเขียนขอ หรือให้ข้อมูล เช่นการเขียนคำวิจารณ์บทความ อัตชีวประวัติ เป็นต้น

1.4. การเขียนที่นำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียน ได้แก่ การบันทึกคำบรรยาย รายงาน บทคัดย่อ

2. การเขียนงานสร้างสรรค์ เช่น

2.1. การเขียนเพื่อความบันเทิง เช่นบทละคร เป็นต้น

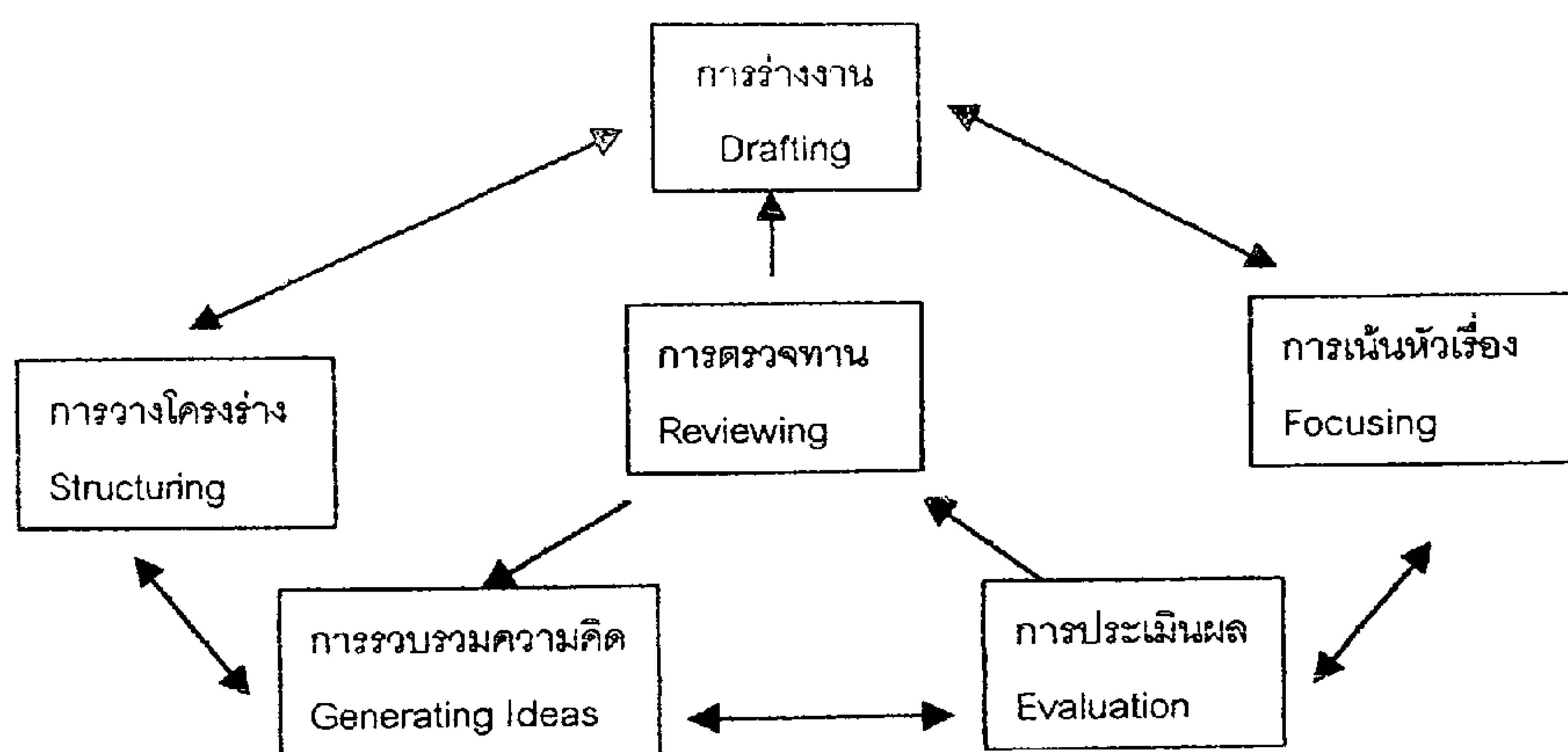
2.2. การเขียนเชิงบรรยาย เช่น เรื่องสั้น นิยาย คำประพันธ์ ร้อยกรอง เป็นต้น

สรุปว่า การเขียน สามารถแบ่งได้ตามวัตถุประสงค์อย่างน้อย 3 ประการ คือ การเขียนเพื่อขอหรือให้ข้อมูล การเขียนเพื่อนำไปใช้ในการศึกษา และการเขียนเพื่อความบันเทิง

1.4. กระบวนการในการเขียน

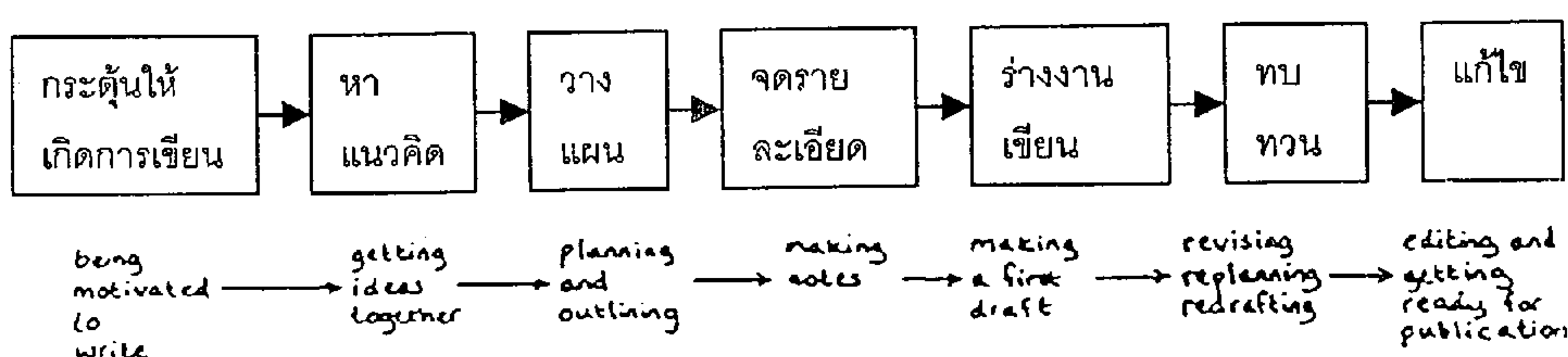
กระบวนการเขียนเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน กระทำซ้ำไปซ้ำมาดังที่

ไวท์ และ อานท์ (Nunan. 1999:273 ; citing White and Arndt. 1991:*Process Writing*) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน และได้ให้ความเห็นว่า การเขียนมี 6 ขั้นตอนซึ่งทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ ผู้เขียนสามารถนำมาใช้กลับไปมาได้ ดังแผนภูมิจุดนี้

ภาพประกอบ 2 กระบวนการที่ใช้ในการเขียน (Nunan. 1999 : 274)

เฮดจ์ (Hedge.1988:21) กล่าวว่ากระบวนการเขียนนั้นมีหลายขั้นตอนซึ่งสามารถแสดงออกได้ดังแผนผังดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 กระบวนการที่ใช้ในการเขียน (Hedge. 1988:21)

ถึงแม้ว่าแผนผังนี้จะแสดงออกมอย่างง่ายไม่ซับซ้อน และกระบวนการเขียนโดยทั่วไปจะมีขั้นตอนต่างๆที่กล่าวมา แต่ขั้นตอนการเขียนอาจไม่เป็นไปตามลำดับขั้นเหล่านี้ก็ได้ ซึ่งอาจจะมีการข้ามขั้น จากการวางแผน ไป ทบทวน การดัดแปลงแก้ไขก็ได้ แต่กระบวนการเหล่านี้เป็นการทำซ้ำไปซ้ำมา

สมิท (Hedge. 1988:21 ; citing Smith. 1982: *Writing and the Writer* 1st edition.) ได้แสดงถึงกระบวนการที่ไม่เป็นระเบียบในการเขียนไว้ดังนี้ในรูปแบบของการดัดแปลง แก้ไข หรือ ขยายบทความนั้น สิ่งสำคัญที่ควรเน้นคือจำนวนครั้งในการกระทำ หรือแก้ไขในแต่ละกระบวนการ ซึ่งขึ้นอยู่กับประเภทของข้อความที่จะเขียน เช่นเขียนจดหมายถึงเพื่อนเพื่อแจ้งข่าวคราวเกี่ยวกับคนในครอบครัว ซึ่งอาจจะมีการร่างจดหมายแบบคร่าวๆ แต่ไม่จำเป็นต้องพิถีพิถันเหมือนกับการเขียนรายงาน

สรุปว่า กระบวนการเขียนนั้นประกอบด้วยหลายขั้นตอนได้แก่ ขั้นรวบรวมความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน ขั้นวางแผนการเขียน ขั้นร่างเนื้อหา ขั้นทบทวนแก้ไข ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้เป็นขั้นตอนที่สลับซับซ้อน ผู้เขียนกระทำซ้ำไปซ้ำมาได้

1.5. กิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการเขียน (Hedge. 1988: 21-23)

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre- Writing)

1.1. จุดประสงค์ของงานเขียนชิ้นนี้คืออะไร (What is the purpose of this piece of writing ?) เป็นคำถามแรกที่เราควรตั้งขึ้นก่อนการเขียนทุกครั้ง เช่น ถ้าเป็นรายงานผู้เขียนคาดหวังว่าจะโน้มน้าว หรือกระตุ้นผู้อ่านให้เกิดความตื่นตัวหรือไม่? ถ้าเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการทำงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้เขียนคาดหวังว่าต้องอธิบายให้ละเอียดและชัดเจนหรือไม่? เป็นต้น ซึ่งจุดประสงค์ต่าง ๆ เหล่านี้มีผลต่อโครงสร้างที่จะใช้ ในการเขียนรวมถึงรูปแบบการใช้ภาษา

1.2. จะเขียนถึงใคร (Who am I writing this for ?) ซึ่งก็คือผู้อ่าน อาจจะเป็นคนเดียวหรือเป็นกลุ่ม จะเขียนถึงสถาบัน ,คุณครู เป็นต้น การคำนึงถึงผู้อ่านจะช่วยให้ผู้เขียนเลือกรูปแบบการเขียนที่เหมาะสมได้ เช่น ถ้าผู้เขียนต้องเขียนติดต่อกับหน่วยงานราชการ ดังนั้นรูปแบบการเขียนจะเป็นทางการ หรือถ้าเขียนถึงเพื่อนจะเขียนจะมีรูปแบบการเขียนที่เป็นมิตร เป็นต้น

การคำนึงถึงจุดประสงค์ของงานเขียน และผู้อ่านนั้น เป็นขั้นแรกของกระบวนการเขียนซึ่งช่วยให้เรากำหนดเนื้อหาและวางแผนได้ดีขึ้น

2. กิจกรรมขณะที่กำลังเขียน (Writing and Rewriting)

ขั้นที่สองของการเขียนเริ่มด้วยการร่างโครงอย่างคร่าวๆ ซึ่งการร่างครั้งแรกนี้จะช่วยให้ผู้เขียนหยุดเพื่อที่จะอ่านงานของตนเองและสำรวจความคิดตนเองว่าจะพัฒนาเนื้อหานั้นอย่างไร ทบทวนแผนการเขียน และ เพิ่มความคิดใหม่ๆในการเขียนนั้น ซึ่งเป็นการดีที่ทำขั้นตอนต่างๆอย่างซ้ำไปซ้ำมา จากการวางแผน → การร่างโครง → การแก้ไข → การวางแผนอีกรอบ → การแก้ไข → การทวนซ้ำ → ขั้นตอนอื่นๆต่อไป ผู้เขียนที่ดีมักจะมุ่งที่ความคิดที่ต้องการจะสื่อในเนื้อหา ก่อน การดูรายละเอียด เช่นการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์

การแก้ไขนั้นรวมถึงการประเมินในสิ่งที่เขียนไปแล้ว และ หัวข้อต่างๆดังต่อไปนี้ ผู้เขียนได้แบ่งปันความรู้ให้กับผู้อ่านได้ชัดเจนหรือไม่

1. ผู้เขียนพลาดข้อมูลที่สำคัญ หรือไม่
2. มีจุดไหนที่ผู้อ่านต้องอ่านข้ามเพราะผู้เขียนลืมนิยามหรือไม่ได้ให้เหตุผล
3. คำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อเสริมให้งานเขียนนั้นเข้มข้นขึ้น

4. มีบางประโยคที่ควรตัดออกหรือไม่

5. ผู้เขียนสามารถเขียนใหม่ให้ผู้อ่านได้เข้าใจยิ่งกว่าเดิมได้หรือไม่

6. ผู้เขียนจำเป็นต้องเรียบเรียงย่อหน้าอื่นหรือไม่

7. การเชื่อมโยงระหว่างส่วนต่างๆ ชัดเจนหรือไม่

กระบวนการนี้มุ่งที่เนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารกับผู้อ่าน และในขณะที่เรียบเรียงผู้เขียนก็ควรตระหนักว่าจะเขียนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ

3. การปรับปรุงแก้ไข (Editing)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย ประกอบด้วยการอ่านทั้งหมดและการประยุกต์มุมมองของผู้เขียนเอง ไปเป็นผู้อ่าน เพื่อประเมินว่าตนเองเขียนได้ชัดเจนหรือไม่ ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ปรับและแก้ไข ตรวจสอบความถูกต้อง ดังนั้นขั้นตอนนี้จึงเป็นขั้นตอนที่สามารถเข้าถึงผู้อ่านได้มากขึ้น ผู้เขียนที่มีระดับความสามารถต่ำ มักจะมองข้ามขั้นตอนนี้ไป และที่กักตักเอาเองว่างานของเขานั้นเข้าใจง่าย และมีความชัดเจน นั้นเพราะมองในมุมมองของผู้เขียนไม่ใช่ผู้อ่าน นอกจากนั้นยังให้ความสำคัญในรายละเอียด (เช่นความถูกต้องทางไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน) ก่อนใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง และไม่สนใจในโครงสร้างโดยรวมว่า ชัดเจนหรือไม่ เขากระทำการขั้นแรกของกระบวนการเขียน คือการร่างโครงร่างคร่าวๆ และ ข้ามขั้นมาปรับปรุงแก้ไข โดยไม่สนใจขั้นตอนระหว่างนั้น เช่น การคิดซ้ำอีกรอบ (rethinking) หรือ เรียบเรียงอีกรอบ (reorganization) การกระทำเช่นนี้ เป็นกระบวนการที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสาเหตุอาจจะมาจากครูผู้สอนที่เน้นการแก้ไขปัญหาย่อยมากกว่าปัญหาหลัก

สรุปว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการเขียน ประกอบด้วย

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นขั้นตอนในการหาข้อมูลที่จะเขียน ได้แก่ การระบุจุดประสงค์ของการเขียน และ กลุ่มผู้อ่าน

2. กิจกรรมขณะที่กำลังเขียน เป็นขั้นตอนการเขียนจากการได้รวบรวมข้อมูลต่างๆ

3. กิจกรรมการปรับปรุงแก้ไข เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนจะปรับปรุงงานเขียนเพื่อให้ได้งานที่สมบูรณ์ที่สุด

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีอภิปัญญา

ความหมายและองค์ประกอบของกลวิธีอภิปัญญา

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้นิยามของกลวิธีอภิปัญญาไว้ดังนี้

เอลลิซ (Ellis. 1997 : 714g) กล่าวว่า อภิปัญญาเป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การเรียนรู้ การควบคุมกระบวนการเรียน และประเมินผลว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ผู้เรียนสามารถคิดได้ว่า จะเรียนอย่างไร ให้ประสบความสำเร็จ

แมทลิน (Matlin. 1983 : 248) ให้ความหมายของกลวิธีอภิปัญญาว่า เป็นความรู้ และการตระหนักเกี่ยวกับกระบวนการทางปัญญา เราเปลี่ยนการรับความรู้จากภายนอกมาเป็นกระบวนการในสมอง ซึ่งกลวิธีนี้เป็นกระบวนการที่น่าสนใจเพราะเป็นการใช้กระบวนการทางปัญญาไตร่ตรองระบบความคิด และเป็นกลวิธีที่มีความสำคัญ เพราะความรู้เกี่ยวกับระบบทางความคิดสามารถนำไปใช้ในการจัดการ สถานการณ์ และเลือกกลวิธี เพื่อพัฒนาการแสดงออกด้านปัญญาในอนาคต (cognitive performance)

ฟลาวเวลล์ (Flavell. 1985 : 104) กล่าวว่า อภิปัญญา มีความหมายโดยกว้างๆว่า เป็นความรู้ หรือกิจกรรมด้านปัญญา ที่มีจุดประสงค์หรือมีการควบคุม แง่มุมขององค์ประกอบทางด้านปัญญา ซึ่งความหมายหลักคือ cognition about cognition ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญญา กลวิธีอภิปัญญามีบทบาทสำคัญใน กิจกรรมด้านปัญญาชนิดต่างๆ รวมถึง การพูดเพื่อการสื่อสาร การพูดชักจูงใจ ความเข้าใจในการพูด ความเข้าใจในการอ่าน การเขียน การเรียนรู้ ภาษาโดยธรรมชาติ ความสนใจ ความจำ การแก้ปัญหา ความรู้ทางสังคม และรูปแบบต่างๆในการชี้แนะตนเอง กลวิธีอภิปัญญา ประกอบด้วย

1. ความรู้ทางอภิปัญญา (Metacognitive Knowledge) หมายถึง ความรู้ที่ต้องกระทำในสถานการณ์ต่างๆ เป็นความรู้ และความเชื่อที่สะสมมากขึ้นเรื่อยๆจากประสบการณ์ เป็นเรื่องสติปัญญาของมนุษย์กับสิ่งที่ทำ เช่นจดรายการสิ่งของต่างๆที่ต้องซื้อไว้ เมื่อจะไปซื้อของ

ความรู้ทางอภิปัญญา แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1.1. บุคคล (Person) หมายถึงความรู้ความเชื่อเกี่ยวกับตัวบุคคล ความรู้เกี่ยวกับความเหมือน และความแตกต่างระหว่างบุคคล หรือธรรมชาติของมนุษย์

1.2. งาน (Task) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับงานหรือ กิจกรรมที่ทำอยู่ รวมถึง ความต้องการของงานแต่ละชิ้น

1.3. กลวิธี (Strategy) หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับกลวิธีที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กล่าวคือการเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมต่อกิจกรรม และ กลวิธีนั้นทำให้ประสบความสำเร็จ

2. ประสบการณ์ทางอภิปัญญา (Metacognitive Experience) คือประสบการณ์ ด้านปัญญา และอารมณ์ความรู้สึก ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้น ซึ่งอาจเกิดก่อน ระหว่าง หรือ หลังความพยายามด้านปัญญา เช่น เราคิดว่าทำข้อสอบได้ดีในการสอบส่วนแรก แต่ยังกังวลว่า จะทำข้อสอบอย่างไรในการสอบส่วนที่สอง หรือ เรารู้สึกว่าไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่านจากตัวอย่าง

metacognitive experience มีเนื้อหาเกี่ยวกับความคิด อารมณ์ ขณะที่เราติดพัน หรือ หลังจากที่ทำกิจกรรมนั้น และความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น

บราวน์และคณะ (O'Malley. 1995 : 44 citing Brown, et. al. 1983 : *Learning Remembering and Understanding*.) กล่าวว่า กลวิธีอภิปัญญา เป็นกลวิธีเกี่ยวกับการวางแผน การตรวจสอบตนเอง และการประเมินผลในการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1. การเลือกให้ความสนใจเฉพาะอย่างของการเรียนรู้ (Selective attention for special aspect of learning task) คือ หลักการเลือกกลวิธีให้เหมาะสมกับการเรียนรู้นั้นเช่นวางแผนการฟังโดยฟังจากคำสำคัญ (key word) หรือ วลี (phrase) เป็นต้น

2. การวางแผนเชื่อมโยงด้านการเขียนหรือการพูด (Planning the organization)

3. การตรวจสอบ การเรียนรู้ของตนเอง (Monitoring or reviewing attention to a task) เช่นการตรวจสอบความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านแล้วจำได้ หรือ ตรวจสอบงานที่ทำเสร็จแล้วอีกครั้ง

4. ประเมินความเข้าใจตนเองหลังจากเรียนรู้ หรือหลังอ่าน หรือฟังแล้ว ประเมินงานตนเองที่ทำเสร็จแล้ว (Evaluating)

โอมัลลี และ ชาโมท (Grenfell and Harris. 1999 : 45 citing O' Malley and Chamot. 1990 : *Learning Strategies in Second Language Acquisition*.) กล่าวว่า กลวิธีอภิปัญญา หมายถึง กลวิธีที่สูงกว่าปัญญา (beyond cognition) ซึ่งรวมถึงการคิดเกี่ยวกับภาษา

หรือ กระบวนการเรียนรู้ ซึ่งกลวิธีนี้มีบทบาทในความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางภาษามากกว่าตัวภาษาเอง การวางแผนเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา การควบคุมขณะที่กำลังปฏิบัติกิจกรรมนั้น และ ประเมินผล หลังจากกิจกรรมนั้นเสร็จแล้ว นอกจากนั้นแล้ว กลวิธีอภิปัญญายังรวมถึงการฝึกฝน (rehearsal) ความตั้งใจในการอ่าน และฟัง และพัฒนาความเข้าใจในเงื่อนไขที่ช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้ กลวิธีอภิปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990 : 135) กล่าวว่า กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive Strategies) หมายถึง ความรู้และความพยายามของบุคคลที่จะควบคุมความคิดของตน ซึ่งเป็นกลวิธีที่อยู่นอกเหนือไปจากความรู้ความเข้าใจ กลวิธีอภิปัญญา เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ เพราะผู้เรียนมักจะได้พบสิ่งใหม่ในการเรียนเสมอ ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางภาษา และระบบการเรียนที่ไม่คุ้นเคย หรือแม้แต่คำนิยามบางคำที่อธิบายไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้หลายคนหมดความสนใจที่จะเรียนรู้ กลวิธีอภิปัญญามีส่วนช่วยให้ผู้เรียนดึงความสนใจมาสู่การเรียนด้วยการเชื่อมโยงสิ่งใหม่กับสิ่งที่รู้แล้ว มีการตั้งจุดหมายของการเรียน การวางแผนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีนี้ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกฝน ผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ควรจะหาโอกาสในการฝึกทำที่จะเป็นไปได้รวมทั้งการตรวจสอบการเรียนรู้ของตนเองว่าเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ รวมทั้งมีการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนทุกครั้ง ซึ่งกลวิธีอภิปัญญานี้จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. การกำหนดความสนใจ (Centering your learning)

1.1. การรวบรวมและเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้เรียนรู้มาแล้ว (Overviewing and linking with already known material) ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้ได้ 3 ชั้น ตอนดังนี้

- เรียนรู้ว่าดำเนินกิจกรรมนี้เพื่ออะไร
- หาคำศัพท์ที่ต้องใช้
- เชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียนรู้มาแล้ว

1.2. ตั้งใจในการเรียนรู้ (Paying attention) โดยการควบคุมตนเอง (directed attention) หรือ ให้ความสนใจในรายละเอียด (selective attention)

1.3. ยังไม่นำภาษาที่ได้ยินมาใช้ จนกว่าจะรับรู้บริบทของสิ่งนั้น (Delaying speech production to focus on listening) หมายถึง การไม่ใช้ภาษาใหม่ (new language) ทั้งหมด หรือบางส่วน จนกว่าทักษะความเข้าใจในการฟังจะดีพอ กลวิธีนี้ใช้ในทักษะการฟัง และพูด ใช้ในการฝึกฟังให้เข้าใจ นักทฤษฎีทางภาษาบางคนส่งเสริมให้มีช่วงเงียบ (silent period) ในการฟังเป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตร แต่ก็มีผู้คัดค้านว่า นักเรียนต้องการเช่นนั้นหรือไม่

2. การเตรียมการ และ วางแผนการเรียนรู้ (Arrange and Planning your learning)

2.1. หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีเรียนรู้ (Finding out about language learning) โดยการอ่านหนังสือ หรือ สนทนากับผู้รู้ และนำข้อมูลการเรียนรู้ภาษานั้นมาพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น

2.2. การจัดระบบการเรียนรู้ (Organizing) กล่าวคือ พยายามทำความเข้าใจ และจัดเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา เช่น การจัดตารางเวลา สมุดจด และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น สถานที่ อุณหภูมิ เสียง แสง

2.3. การตั้งวัตถุประสงค์ และเป้าหมายในการเรียนรู้ (Setting goals and objective) เช่นการตั้งเป้าหมายในระยะยาวว่า จะสามารถพูดกับเจ้าของภาษาได้ตอนสิ้นปี หรือ ระยะสั้นสามารถอ่านเรื่องสั้นจบได้ก่อนวันศุกร์ เป็นต้น

2.4. ระบุจุดประสงค์ของกิจกรรมการใช้ภาษานั้น (Identifying the purpose of a language task) เช่น ฟังวิทยุเพื่อให้ได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข่าวล่าสุด หรือ ตลาดหุ้น , อ่านบทละครเพื่อความสนุกสนาน , เขียนจดหมายถึงเพื่อนเพื่อเกลี้ยกล่อมไม่ให้ใจร้อนเกินไป เป็นต้น ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นการฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างมีจุดมุ่งหมาย (บางครั้งก็เรียกว่าการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่มีจุดประสงค์)

2.5. การวางแผนงาน (Planning for language task) เพื่อเชื่อมโยงถึงสถานการณ์ หรือการใช้ภาษา มี 4 ขั้น

- อธิบายถึงภาพรวมของกิจกรรมหรือสถานการณ์นั้น
- กำหนดความต้องการจากใช้ภาษานั้น
- ตรวจสอบความรู้ทางภาษาของตนเอง
- เพิ่มเติมส่วนที่จำเป็นสำหรับงานนี้

2.6. หาโอกาสเพื่อฝึกฝนภาษาเสมอในสถานการณ์จริง (Seeking practice opportunities) เช่น ไปดูภาพยนตร์ต่างประเทศ, การไปร่วมงานเลี้ยงที่มีชาวต่างประเทศร่วมด้วย การฝึกคิดเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เป็นต้น

3. การประเมินความรู้ (Evaluating your learning)

3.1. การตรวจสอบความสามารถของตนเอง (Self – monitoring) คือ การหาความผิดพลาดในด้านความเข้าใจ หรือ การใช้ภาษา ระบุสาเหตุของความผิดพลาด ว่ามีความ

สำคัญหรือไม่ (เช่นความผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความสับสนไม่เข้าใจ หรือ ความก้าวร้าว) และ
การจัดความผิดพลาดนั้น

3.2. ประเมินความก้าวหน้าของตนเองในการเรียนรู้ (Self – evaluating) เช่น
สามารถอ่านหนังสือได้เร็วขึ้น และเข้าใจมากขึ้นกว่า 6 เดือน หรือ 11 เดือนที่แล้วหรือไม่ หรือมี
ความเข้าใจในการสนทนามากขึ้น

เราสามารถสรุปได้ว่า กลวิธีอภิปัญญาคือ กลวิธีการควบคุมตนเองในการเรียนรู้ ซึ่ง
รวมถึงการวางแผนให้สอดคล้องกับเป้าหมาย การทำความเข้าใจในกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ การ
ฝึกฝน การตรวจสอบ การประเมินตนเอง สามารถแยกองค์ประกอบได้เป็น 3 ส่วน

1. กลวิธีการกำหนดความสนใจในการเรียนรู้ ได้แก่ การนำข้อมูลหรือประสบ
การณ์ต่างๆที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับกิจกรรมการเรียนรู้ในขณะนั้น และ การตั้งใจในการเรียนรู้และ
ตัดสินใจที่รบกวนการเรียนรู้ออกไป

2. กลวิธีการวางแผน ได้แก่ การหาข้อมูลเพิ่มเติม และเรียนรู้เงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง
กับการเรียนรู้ และมีการวางแผนในการเรียนรู้ และ การระบุจุดประสงค์ของการเรียนรู้นั้นๆ รวม
ถึง การหาโอกาสฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

3. กลวิธีการประเมินผล ได้แก่ การตรวจสอบและ ประเมินผลการเรียนรู้ของตน
เอง

2.2. การประยุกต์กลวิธีอภิปัญญามาใช้ในการเขียน

ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 152-163) ได้กล่าวถึงการนำกลวิธีอภิปัญญามาใช้
ในการสอนทักษะการเขียนดังนี้

1. การกำหนดความสนใจในการเขียน (Centering your learning)

1.1. การรวบรวมและเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้เรียนรู้มาแล้ว (Overview and linking
already known material) กลวิธีนี้รวมถึง หลักการเบื้องต้น และ/หรือ สื่อการเรียนต่างๆ
สำหรับกิจกรรมภาษาที่จะทำ และสำรวจเชื่อมโยงเนื้อหาที่จะเรียนเข้ากับประสบการณ์เดิมของผู้
เรียน ซึ่งการใช้กลวิธีนี้ขึ้นอยู่กับระดับทักษะของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีระดับทักษะสูง ผู้สอนควรลด
การควบคุมผู้เรียนให้น้อยลง ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับระดับทักษะของผู้เรียนแล้วผู้สอนควรส่งเสริมให้
ผู้เรียนมีการเชื่อมโยงความรู้เอง แทนที่ผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยโยงความรู้ให้ เช่นในการเขียน นัก
เรียนคนหนึ่งได้เขียนข้อความที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนดไว้ให้โดยไม่หยุดเป็นเวลา 10 นาที
เพื่อเป็นการรวบรวมความคิดและความรู้ที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นเขาก็ได้แบ่งปันความรู้และ

ความเห็นนั้นๆกับเพื่อนร่วมกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีการคิดและขยายฐานความคิดนั้นไปสู่ การเขียน การสร้างคำศัพท์ ก็เป็นสิ่งสำคัญ ผู้เรียนสามารถช่วยเหลือกันในการขยายวงคำศัพท์ ที่ตนเองรู้อยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้น

1.2. การแสดงความตั้งใจในการเขียน (Paying Attention) ประกอบด้วย 2 ส่วน

1.2.1. การควบคุมตนเอง (Direct attention) คือการควบคุมตนเองให้มีสมาธิ จดจ่ออยู่กับสิ่งนั้นๆ หมายถึงการที่มีสมาธิในการเขียนและตัดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเขียน ออกไป

1.2.2. การให้ความสนใจในรายละเอียด (Selective attention) คือ การตั้งใจ สังเกตรายละเอียดบางอย่าง

ตัวอย่างเช่น - ผู้สอนควรกระตุ้นให้มี การควบคุมตนเอง (direct attention) โดยการใช้กิจกรรมที่น่าสนใจ และมีสื่อการสอน รวมทั้งตัดสิ่งที่รบกวนการเรียนรู้ออกไป เตือน นักเรียนให้มุ่งความสนใจไปที่การเรียนรู้ และให้รางวัลเมื่อเขาทำตาม จากนั้นใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนให้ความสนใจในรายละเอียด (selective attention) เช่นให้ ผู้เรียนเติมคำในแผนภูมิ(chart) ให้สมบูรณ์ และมีตารางหรือ รายการ (checklist) ให้หารายละเอียดเพื่อให้นักเรียน มุ่งความสนใจไปจุดที่ผู้สอนต้องการเน้นย้ำ หรือกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสนใจเฉพาะเจาะจงลงไป ตัวอย่างเมื่อนำมาใช้ในการเขียน เช่น นักเรียนคนหนึ่ง กล่าวว่าเธอสามารถตั้งใจ จดจ่ออยู่กับการเขียนจดหมาย ในภาษาใหม่ซึ่งเป็นการควบคุมตนเอง (direct attention) ต่อมา เธอเริ่มคิดถึง โครงสร้างจดหมาย เนื้อหา โครงสร้างประโยค คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน หรือความต้องการของผู้อ่าน และพยายามกำหนดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการนั้น หรือ กำหนดเป้าหมายของตนเองว่าจะมุ่งไปที่เรื่องใด เช่นการเขียนวลี หรือการแบ่งปันข้อมูลให้กับ เพื่อนผ่านทางจดหมาย ซึ่งเป็นการให้ความสนใจในรายละเอียด (Selective attention)

1.3. การชะลอการฝึกพูด เพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง (Delaying speech production to focus on listening.) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง และการพูด

2. การเตรียมการ และการวางแผนการเขียน (Arranging and planning your learning)

2.1. การค้นคว้าในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเขียน (Finding out about your language learning) หมายถึงการค้นคว้าในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา ผู้สอนควรส่งเสริมให้พูดคุยแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนของตนเอง การบอกถึงกลวิธีที่แต่ละคนเคยใช้ ผู้สอนควรอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาให้ผู้เรียนฟัง กลวิธีนี้จะเป็น ประโยชน์มากโดยเฉพาะเมื่อพูดถึงปัญหาในการเรียนรู้

2.2. การจัดระบบการเรียนรู้ทักษะการเขียน (Organizing) รวมถึงเครื่องมือต่างๆ ในการเรียน เช่นการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี การจัดตารางสอนที่ดี และการส่งเสริมให้ผู้เรียนจดสิ่งที่น่าสนใจและมีประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา

สิ่งแวดล้อมที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ สถานที่ที่สงบปราศจากเสียงรบกวนจะ ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียนรู้ทั้งที่บ้าน และที่ห้องเรียน

การจัดตารางเวลาให้ผู้เรียนมีการฝึกฝนทางภาษา โดยการอุทิศเวลาให้มีการฝึก ฝนนอกห้องเรียนซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น ทักษะการเขียนจะพัฒนาได้ดีเมื่อมีการฝึกฝนที่ต่อเนื่อง อย่าง ไรก็ตามควรจัดให้มีช่วงพักผ่อนในตารางหลังจากการเรียนเพราะเมื่อผู้เรียนมีอาการอ่อนเพลีย จะนำไปสู่การใช้ภาษา และการตอบสนองที่แย่ลง

2.3. การตั้งจุดหมายและเป้าหมายในการเรียนรู้ (Setting Goal and Objective)การตั้งจุดหมาย และเป้าหมายของตนเองและดำเนินการให้ไปถึงจุดหมายนั้น เช่น เรียนทักษะการเขียนเพื่อการเขียนโต้ตอบกับเพื่อนชาวต่างชาติได้ เพื่อความสำเร็จในหน้าที่การ งาน เพื่อเขียนจดหมายธุรกิจได้ เพื่อเขียนบทความทางวิทยาศาสตร์ในวารสาร ผู้เรียนอาจจะใช้ เวลาเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย นานกว่าเป้าหมาย ส่วนเป้าหมาย(Objective) ใช้เวลาที่สั้นกว่าจุด หมาย เช่น ผู้เรียนต้องการเขียนเรียงความให้เสร็จภายใน 2-3 วัน เป็นต้น

2.4. การระบุจุดประสงค์ของกิจกรรมการเขียน (Identifying the purpose of a language task) การระบุวัตถุประสงค์ของกิจกรรม การที่เรารู้วัตถุประสงค์ จะช่วยให้เราดำเนิน ไปตามขั้นตอนที่ถูกต้อง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของงานนั้น โดยการให้ เขาได้แสดงความคิดเห็นในกลุ่ม เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ของการเขียน เช่น การกำหนดรูปแบบของงานเขียน การคำนึงถึงความต้องการของผู้อ่าน ซึ่งเมื่อผู้เรียนรู้วัตถุประสงค์ของการ เขียน เช่น เขียนเพื่อให้ข้อมูล เขียนโน้มน้าวใจจิตใจผู้อ่านให้คล้อยตาม ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ต่างๆ เช่น เศร้าใจ เบิกบานใจ เครียด มีความสุข เป็นต้น

2.5. การวางแผนสำหรับกิจกรรมการเขียน (Planing for language task) เป็นกลวิธีที่รวมถึง ธรรมชาติของการเรียน ความต้องการเฉพาะด้านการเรียน แหล่งความรู้ในตัวผู้ เรียน ความต้องการความช่วยเหลือในอนาคต เช่น นักเรียนคนหนึ่ง ต้องการเขียนจดหมายไปหาเพื่อนชาวต่างประเทศ เธอกำหนดรูปแบบภาษาที่ใช้ในจดหมาย(การถามคำถาม การ บรรยาย หรือ การอธิบาย ซึ่งเป็น ความต้องการเฉพาะด้านการเขียน) จากนั้นเธอสำรวจ ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ที่จะใช้ในการเขียนเพียงพอหรือไม่ (เป็น การสำรวจ แหล่งความรู้ในตัวผู้เรียน) ถ้ามีความรู้ไม่มากพอ อาจจะหาความรู้เพิ่มเติมจากผู้รู้ (ความ

ต้องการความช่วยเหลือในอนาคต) ถ้าเป็นการเขียนบทความที่ยาวๆ บางครั้งขั้นตอนวางแผนอาจจะเข้าไปเข้ามา จนกว่าจะได้ความคิดรวบยอดที่ต้องการ

2.6. การฝึกฝนนอกห้องเรียน (Seeking practice opportunities) ผู้เรียนควรวางเวลาในการฝึกฝนทักษะตนเองอย่างสม่ำเสมอ หากผู้เรียนต้องการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และเวลาในห้องเรียนก็ไม่เพียงพอต่อการฝึกฝน เขาควรจะหาโอกาสฝึกฝนภาษานอกห้องเรียน

3. การประเมินและการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน Evaluating your learning

3.1. การตรวจสอบความผิดพลาดของตนเอง (Self monitoring) กลวิธีนี้เน้นถึงการตรวจสอบความผิดพลาดของตนเอง และแก้ไขให้ถูกต้อง โดยที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนข้อผิดพลาดของตนเองลงสมุด และพยายามหาสาเหตุของปัญหา เช่น การใช้กฎไวยากรณ์ การแปลแบบคำต่อคำ เป็นต้น ผู้สอนควรช่วยให้นักเรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาใหม่ และกลวิธี การเรียนรู้ของตนเอง อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องเน้นหนักในการวิเคราะห์ ความผิดพลาดมากนัก เพราะจะทำให้นักเรียนครุ่นคิดในเรื่องการแสดงออกทางภาษา (การพูด และ การเขียน) ในด้านการเขียนนั้น ครูควรหลีกเลี่ยงในการตรวจสอบข้อผิดพลาดทั้งหมด และกากบาทส่วนที่ผิดด้วยปากกาแดง เพราะจะทำให้ลายความรู้สึกทั้งผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนควรให้ผู้เรียนตรวจสอบกันเอง หาข้อผิดพลาดที่สำคัญที่สุด และให้ผู้เรียนแก้ไขให้ถูกต้องโดยอาจจะถามจากเพื่อน หรืออ้างอิงจากหนังสือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้รายการตรวจสอบ (checklist) เช่น ตรวจสอบด้าน สะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ การเชื่อมโยง เนื้อหาของเรื่อง ตัวอย่างการใช้ กลวิธี การตรวจสอบความผิดพลาดในการเขียน เด็กชาวอิตาลีเขียน เขียนจดหมายภาษาอังกฤษไปหาเพื่อนชาวอังกฤษ เพื่อวางแผนการเดินทาง "We think to come by car." ซึ่งเป็นรูปประโยคที่คล้าย ไวยากรณ์ภาษาอิตาลี และเมื่อเขาอ่านอีกครั้งและพบว่าผิดไวยากรณ์ เขาจึงแก้ไข เป็น "We are thinking of coming by car."

3.2. การวัดความก้าวหน้าของตนเอง (Self evaluating) เป็นกลวิธีที่ใช้ในการวัดความก้าวหน้าทางภาษา ยิ่งผู้เรียนประเมินข้อผิดพลาดของตนเองได้บ่อยเท่าไร ก็จะมี ความถูกต้องแม่นยำเพิ่มขึ้นเท่านั้น บางครั้งการประเมินมักขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจ และความยากลำบากของสถานการณ์นั้นๆ รายการตรวจสอบ (checklist) และสมุดบันทึกประจำวัน (diary) จะช่วยให้ผู้เรียนประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้ และสามารถรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ในขณะเดียวกัน เช่น ผู้เรียนคนหนึ่งเขียนในบันทึก (diary) ไว้ว่า "รายงานของผมจบแล้ว ผมรู้สึกล้มเหลวในการเขียนบรรยายหัวข้อนั้นๆ แต่ผมหวังว่า จะเขียนได้อย่างน่าพอใจอีกครั้ง และแสดงแง่มุมความคิดได้มากกว่าเดิม ชีวิตดีขึ้นอีกครั้ง..." นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งในการประเมินความก้าวหน้าของตนเอง

h 14 6438 1.3

การนำกลวิธีอภิปัญญามาประยุกต์กับการเขียน ทำให้ผู้เรียนสามารถประเมินตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถตรวจงานของตนเอง จดรูปแบบ และเนื้อหาของงานเขียน ประเมินความก้าวหน้าของตนเอง สามารถเปรียบเทียบงานเขียนของตนเองกับคนที่เก่งกว่าด้าน ความยาวของประโยค ความซับซ้อนทางความคิด พลังของข้อโต้แย้ง การเชื่อมโยง ความถูกต้อง และความเหมาะสมในสังคม เป็นต้น

2.3. กิจกรรมที่ฝึกการคิดแนวอภิปัญญาผ่านทางการเขียน

1. การใช้ผังโยงความคิด (Making mind map)

การใช้ผังโยงความคิดนี้เป็นกลวิธีก่อนการเขียนจริง เป็นการร่างคร่าวๆเกี่ยวกับหัวข้อ และเนื้อหาความคิดที่เกี่ยวข้อง โนวาค และ โกวิน (สุทธิรัตน์, 2539 : 19 อ้างอิงจาก Novak and Gowin, 1984 : *Learning How to Learn*) กล่าวว่า กระบวนการนี้ผู้เรียนต้องอาศัยความรู้ หรือประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้วมาช่วยในการจัดเรียงหน่วยของความคิดรวบยอดเหล่านั้นให้เป็นระเบียบอย่างสมเหตุสมผลอีกด้วย กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอดต่างๆที่อยู่ภายในตนเอง และภายนอก ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย

เฮดจ์ (Hedge, 1988 : 30) ให้ความเห็นว่า การใช้ผังโยงความคิดเป็นกิจกรรมก่อนการเขียน (Pre writing) ซึ่งครูอาจจะเขียนแสดงให้นักเรียนดูบนกระดานก็ได้ จากนั้นจึงให้นักเรียนรวบรวมความคิด และเขียนผังโยงความคิด

เช่น ถ้าเรากำหนดหัวข้อเรื่อง เทศกาลคริสตมาส

1. ผู้สอนให้ผู้เรียนหลับตาและคิดถึงหัวข้อเกี่ยวกับเทศกาลคริสตมาส จากนั้นให้เวลา 1-2 นาที เพื่อที่ผู้เรียนจะได้จดสิ่งต่างๆที่คิดได้ อาจจะจดเป็นภาษาแม่ก่อน ถ้าไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากนั้นให้ผู้เรียนแบ่งปันข้อมูลที่จดได้กับเพื่อนๆ และฟังคำแนะนำของเพื่อนๆ ด้วย ซึ่งจะทำให้ได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย

2. ผู้สอนดึงเอาความคิดเหล่านั้นออกมา และนำมาโยงใยเป็นแผนผังโยงความคิด (mind map) บนกระดานซึ่งจากวิธีนี้ ผู้เรียนก็จะเห็นว่าผู้สอนได้นำเอาข้อมูลที่ได้มาประยุกต์ใช้กับผังโยงความคิดอย่างไร นำเอาหัวข้อหลักมาเชื่อมกับหัวข้อรองลงมาอย่างไร ผังโยงความคิดนี้ใช้เมื่อไม่สามารถแสดงความคิดตามลำดับขั้นได้ (linear way) และเหมาะสำหรับการแสดงความคิดที่มีหลายมุมมองครูสามารถเขียนแยกความคิดออกมาได้เรื่อยๆ ตามที่นักเรียนเพิ่มเติม และเมื่อจบการเขียนผังโยงความคิด จะได้หัวข้อย่อยมากมายที่โยงออกจากหัวข้อหลัก

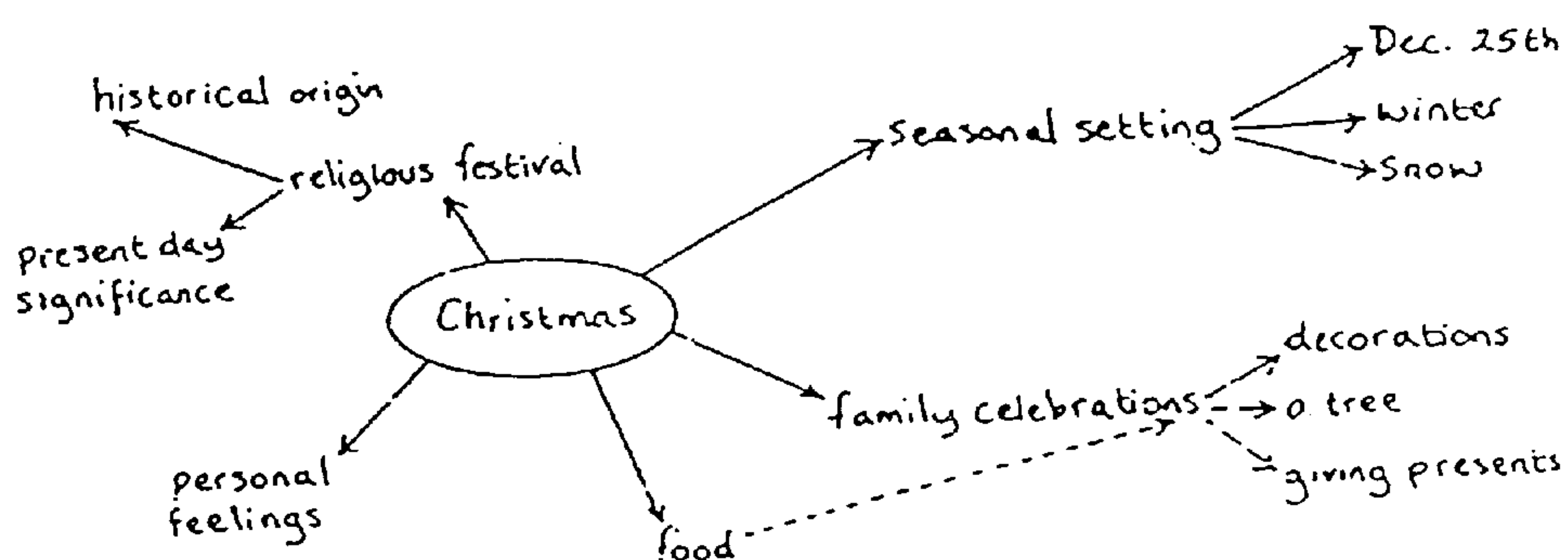
3. เมื่อผังโยงความคิดนั้นเต็มครูสามารถให้นักเรียนมีการอภิปรายลำดับเนื้อเรื่องที่ดีที่สุดสำหรับเขียน ในขณะที่เดียวกันครูก็ควรจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหา และผู้อ่าน เช่น ถ้าเขียนจดหมายบรรยายเรื่อง เทศกาลคริสตมาสให้เพื่อนที่อยู่ต่างแดนทราบ ผู้เขียนควรจะสอดใส่อารมณ์ ความรู้สึกลง หรืองานฉลองในครอบครัว ลงในจดหมายนั้นด้วย หรือถ้าเขียนในลักษณะที่เป็นทางการ หัวข้อ "เทศกาลในประเทศของคุณ" ผู้เขียนควรจะเริ่มด้วย ประวัติที่มาของเทศกาลนั้น

4. กิจกรรมการเขียนที่สามารถทำได้

4.1 ผู้สอนสามารถสร้างกิจกรรมการเขียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเตรียมงานเขียนของตนโดยใช้แผนผังโยงความคิดแล้วผู้สอนจึงเขียนบนกระดาน และให้ผู้เรียนนำไปใช้ในงานของตนเอง

4.2 ให้ผู้เรียนเขียนหัวข้อเกี่ยวกับเทศกาลอื่นๆ และเขียนผังโยงความคิดของตนเอง

5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเริ่มกระบวนการเขียน และ ให้เพื่อนร่วมชั้นดูเมื่อเขียนเสร็จ เพื่อที่จะฟังคำแนะนำ และ แก้ไขได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ภาพประกอบ 4 การใช้ผังโยงความคิด (Hedge, 1988: 30)

สรุปว่า การนำการใช้ผังโยงความคิดมาใช้ในการสอนเขียนนี้ เป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดที่อยู่ภายใน และภายนอก ช่วยให้เรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และทำให้มีการเรียนรู้ที่มีความหมาย

2. การฝึกให้ผู้เรียนตรวจสอบงานเขียนของตนเอง

ฮุง (Hung, Lee Kam 1993) กล่าวว่า การให้ความสนใจในกระบวนการแก้ไขปรับปรุง (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการตรวจสอบ) นั้นเป็นสิ่งสำคัญของการเขียนเพราะกระบวนการนี้สามารถยกระดับคุณภาพของงานเขียน และเป็นประโยชน์ในด้านการพัฒนาความรู้ทางอภิปัญญาของผู้เรียนด้วย เกลนเฟลล์ และ แฮร์ริส (Grenfell and Harris 1992: 92) กล่าวว่า คนที่ประสบความสำเร็จนั้นเขามักจะอ่านงานเขียนของตนเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยไม่ต้องมีผู้อื่นมากระตุ้น และมีการใช้กลวิธีที่ต่างกันในแต่ละครั้ง

โอมัลลี และ ชาโมท (Grenfell and Harris. 1999 : 92 citing O' Malley & Chamot Taxonomy : 1990) ได้คิดค้นขั้นตอนสำหรับการตรวจสอบงานเขียนไว้ดังนี้

1. เขียนแล้วเข้าใจหรือไม่ (Sense monitoring ; Does it make sense ?)
2. เขียนแล้วอ่านให้เพื่อนฟังเพื่อตรวจสอบความเข้าใจว่าถูกต้องหรือไม่ (Auditory monitoring ; Does it sound right ?)
3. เขียนถูกหรือไม่ (Visual monitoring ; Does it look right ?)
4. เหมาะสมหรือไม่ (Style monitoring ; Is this appropriate ?)
5. พิจารณาความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ (Paying attention to familiar grammatical mistakes)
6. ระบุปัญหาที่เกิดขึ้น (Problem identification)
7. รู้ว่าควรหาข้อมูลที่ไหน และอย่างไร เช่นหาคำศัพท์ในพจนานุกรม หรือหาตัวอย่าง และวิธีการใช้ไวยากรณ์ ในตำรา (Resourcing)

เกลนเฟลล์ และ แฮร์ริส (Glenfell and Harris. 1999) ได้ประยุกต์ขั้นตอนการตรวจสอบงานของ โอมัลลี และชาโมท (O' Malley and Chamot. 1990) ไปใช้ในกิจกรรมการตรวจสอบการเขียนให้กับผู้เรียนได้ ดังนี้

ตาราง 1 ขั้นตอนการสอนการตรวจสอบงานเขียน (Grenfell and Harris.1999:93-95)

ขั้นตอน (Stage)	กิจกรรม (Activity)
1. ขั้นกระตุ้นผู้เรียน (Awareness raising)	ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนไปเขียนเรียงความก่อนหน้านี้แล้ว เมื่อถึงวันนัดส่งเรียงความ ผู้สอนเริ่มด้วยการกระตุ้นให้นักเรียนตรวจสอบ

ตาราง 1 (ต่อ)

	งานเขียนของตนเองและของเพื่อน เป็นเวลา 5 นาที ให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับขั้นตอนการตรวจสอบว่าทำอะไร และ เขียนในรายการตรวจสอบความผิดพลาด ซึ่งจะทำหลังจาก modelling stage และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของการตรวจสอบงานเขียน
2. ขั้นให้รูปแบบ (Modelling) เขียนแล้วเข้าใจหรือไม่ (Does it make sense ?) สะกดถูกหรือไม่ (Does it look right ?) ระบุจุดที่ผิดพลาด (Does it sound right ?) ลีลา เนื้อหาของงานเขียน (Style and content.) ระบุข้อผิดพลาด (Problem identification , paying attention	ผู้สอนให้บทความกับนักเรียนเพื่อให้เขาตรวจสอบข้อผิดพลาด เช่น มีข้อความ "I am an only child... My brother likes playing football" เมื่อผู้เรียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดว่าไม่ได้มีแค่ เครื่องหมายวรรคตอน หรือ การสะกดคำแต่ยังมีข้อผิดพลาดในรูปแบบอื่นๆ ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่กันตรวจสอบคำศัพท์ว่าคำไหนสะกดถูก หรือ ผิด เช่น accommodation / accomodation solicitor / sollicitor เป็นต้น ผู้สอนอ่านเรียงความให้ผู้เรียนฟัง ซึ่งบทความนั้นมีจุดผิดพลาดหลายแห่ง และผู้สอนให้ผู้เรียนยกมือขึ้นเพื่อระบุจุดผิดในขณะที่ผู้สอนกำลังอ่านอยู่ ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านเรียงความสองชิ้น และให้เลือกว่าชิ้นไหนดีกว่ากัน และให้เหตุผล ผู้เรียนอ่านเรียงความและแก้ไข และให้มีการอภิปรายถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุด และเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่อยู่ในลำดับรองลงไป จากนั้นผู้เรียนจดบันทึกแหล่งข้อมูลที่ช่วยให้ ผู้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

to familiar grammatical mistakes and resourcing.)	เรียนหาหนทางในการแก้ไขของผิดพลาดนั้นได้ เช่น "หาข้อมูลเพิ่มเติมด้านไวยากรณ์ได้ที่ตำรา..." เป็นต้น
3. ขั้นตอนการฝึกฝน (General Practice)	ผู้เรียนเขียนข้อผิดพลาดลงในเรียงความของเพื่อนและให้เขาแก้ไข ผู้เรียนอ่านเรียงความของเพื่อนที่แก้ไขเสร็จแล้ว กระบวนการนี้ไม่เพียงแต่ตรวจสอบว่าออกเสียงถูกหรือไม่ แต่ยังทำให้ผู้เรียนตระหนักถึง ความราบรื่นในงานเขียน มีการเชื่อมโยงที่ดีหรือไม่
การตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง (Reviewing)	ผู้เรียนตรวจสอบงานเขียนของตนโดยยึดแบบรายการตรวจสอบ
4. ขั้นผู้สอนตรวจสอบงานเขียนครั้งสุดท้าย (Action planning)	ผู้สอนตรวจสอบเรียงความที่แก้ไขครั้งสุดท้ายและส่งกลับไปให้ผู้เรียน ผู้เรียนเขียนจุดอ่อนตนเอง ซึ่งวิธีการนี้จะช่วยให้เขามีความระมัดระวังมากขึ้น เช่น ถ้ามีจุดด้อยด้านการสะกดคำ จะใช้พจนานุกรม เมื่อผู้เขียนไม่แน่ใจว่าถูกหรือไม่ ผู้สอนสามารถเพิ่มเติมข้อคิดเห็นได้ในงานของผู้เรียน
5. ขั้นตรวจสอบด้วยตนเอง (Focused practice and fading out the reminder)	ผู้เรียนตรวจสอบตนเองตามรายการตรวจสอบหลังจากการเขียนเรียงความ ทำให้เขาต้องใช้กลวิธีต่างๆในการตรวจสอบ อย่างระมัดระวัง
6. ขั้นประเมินกลวิธีที่เหมาะสม (Evaluating strategy acquisition and recommencing the cycle)	ผู้สอน และ ผู้เรียน ประเมินความสำเร็จของการเรียน ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จสูงมักจะตรวจสอบที่รูปแบบ ความเหมาะสมของงานเขียน ในทางกลับกันผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จน้อยมักจะมุ่งตรวจสอบไวยากรณ์

ตารางตรวจสอบข้อผิดพลาด ของ โอ้มัลลี และ ซาโมท

ตาราง 2 ตารางตรวจสอบข้อผิดพลาดในงานเขียน (Grenfell and Harris.1999:95)

กลวิธีการตรวจสอบ	ข้อผิดพลาดที่ต้องแก้ไข
1. เขียนแล้วเข้าใจหรือไม่ 2. หาจุดที่ผิดพลาด 3. สะกดถูกหรือไม่ 4. ตรวจสอบสาเหตุข้อผิดพลาด 5. เนื้อหาถูกต้องหรือไม่ 6. ทบทวนอีกครั้ง 7. สิ่งที่ยังไม่แน่ใจในการเขียนครั้งนี้ คือ	

นอกจากรายการตรวจสอบของ โอ้มัลลี และ ซาโมท แล้ว เกลนเฟล และ แฮริส (Grenfell and Harris. 1999 ; 95) ยังได้คิดค้นรายการตรวจสอบอีกชั้นหนึ่งด้วย

ตารางตรวจสอบ	
1. อ่านและตรวจสอบเนื้อหา ท่านได้เขียนเนื้อหาทุกอย่างตามที่ได้ออกแบบแล้วหรือไม่ แล้วเนื้อหาเหล่านั้นขัดแย้งกันหรือไม่	☐
2. ตรวจสอบลีลาการเขียน และการใช้ภาษา ท่านได้ใช้ภาษาถูกต้อง ลีลาการเขียนนั้นอ่านแล้วราบรื่นหรือไม่ ใช้คำเชื่อมถูกต้องหรือไม่	☐
3. อ่านเรียงความซ้ำอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน และการจัดวาง	☐
4. อ่านเรียงความดังๆ เพื่อตรวจสอบการเรียงลำดับประโยค ไวยากรณ์ คำคุณศัพท์ ฯ	☐
5. อ่านเรียงความซ้ำเพื่อตรวจสอบรายละเอียด ทวนคำศัพท์ที่มีการใช้ซ้ำกัน ว่ามีมากเกินไปหรือไม่ การนำเสนอข้อมูลถูกต้องหรือไม่ ควรแก้ไขคำใด และมีการใช้คำทับศัพท์หรือไม่	☐

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการตรวจสอบงานเขียน (Grenfell and Harris. 1999:

การฝึกให้ผู้เรียนตรวจสอบงานเขียนของตนเองนั้นเป็นขั้นตอนแก้ไขปรับปรุงงานเขียนของตนเอง ซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความระมัดระวังในงานเขียนของตนเองมากยิ่งขึ้น

เมื่อเรานำกลวิธีอภิปัญญาเข้ามาใช้ในการเขียน จะได้เป็นการเขียนตามแนวอภิปัญญา ซึ่งหมายถึง วิธีการ หรือขั้นตอนที่ทำให้การเขียนบรรลุผลตามเป้าหมาย โดยมีการดำเนินการตามขั้นตอนของการควบคุมกระบวนการเขียน ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินผลการเขียน

2.4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มาร์ติน (Martin, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนกลวิธีการเรียนรู้แบบอภิปัญญาที่มีต่อความสามารถทางการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลวิธีอภิปัญญาเกี่ยวข้องกับกระบวนการควบคุมกิจกรรมการใช้ความรู้และความคิดของบุคคล อาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1. ความรู้ 2. ประสบการณ์ 3. เป้าหมาย 4. กลวิธี ในการนำกลวิธีอภิปัญญาไปใช้ในการสอนเขียนนั้น นักเรียนจะได้รับความรู้ด้านกลวิธีอภิปัญญา ซึ่งส่งผลต่อการควบคุมอภิปัญญาของผู้เรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขณะที่เขากำลังทำกิจกรรม เขาจะระลึกและนำขั้นตอนต่อไปนี้ไปใช้ คือ 1. คิดเกี่ยวกับการคิด 2. ตระหนักในเป้าหมาย และทำงานให้บรรลุเป้าหมายนั้น 3. วางแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย 4. ตรวจสอบว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่ 5. แก้ไขหากไม่บรรลุเป้าหมายในครั้งแรก ในการสอนเขียนผู้วิจัยเสนอให้ผู้สอนอำนวยความสะดวกให้นักเรียนปฏิบัติตามกระบวนการ โดยการสอนกลวิธีเฉพาะ และจัดกิจกรรมเฉพาะให้นักเรียน ในแต่ละช่วงของกระบวนการเขียน

ดีวายน ไรลีย์ และ โบซอฟ (Devne, Railey and Boshoff, : 1993) ได้ทำการศึกษาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญาในงานเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และ ภาษาที่ 2 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก มี 10 คน และ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 มี 10 คน เช่นกัน งานวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษาตัวแปรด้าน บุคคล (person) ,งานหรือกิจกรรมที่ทำ (task) และ กลวิธี (Strategies) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และภาษาที่สองมีกระบวนการทางปัญญาที่ต่างกัน ซึ่งมีผลกระทบต่องานเขียน ทำให้งานเขียนมีความแตกต่างกัน แสดงว่ากระบวนการทางปัญญามีผลกระทบสำคัญต่องานเขียน

ฮุง (Hung. : 1993) ได้ศึกษาผลกระทบของการควบคุมตนเอง ต่อการแก้ไขปรับปรุงที่มีผลต่องานเขียน (Metacognition in writing : the effect of self-regulation training on revision) ได้ทำการทดลองโดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ผลปรากฏว่า กลุ่มที่มีการสอนแบบอภิปัญญามีประสิทธิภาพในเขียนมากกว่าอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนแบบ การอ่านและการเขียน (training on reading and writing) และ กลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนด้านการเขียน แสดงว่าการฝึกฝนการควบคุมตนเองมีผลด้านบวกต่อการแก้ไขปรับปรุงงานเขียน ความตระหนักในการแก้ไข และคุณภาพงานเขียนของนักเรียนที่มีความสามารถสูงและต่ำในทางกลับกันพบว่า จำนวนครั้งของการแก้ไขปรับปรุงไม่มีผลต่อคุณภาพของงานที่เขียน เขา ยังเสนอแนะว่าควรให้นักเรียนริเริ่มการแก้ไขปรับปรุงงานเขียนด้วยตนเอง โดยปราศจากการรบกวนของครู

แคสเปอร์ (Kasper. 1997). ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีอภิปัญญา และการเขียน ประกอบด้วยตัวแปรด้านบุคคล งาน และกลวิธี ที่มีผลต่อการเขียนของผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 120 คน ซึ่งศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง (intermediate) และระดับสูง (advance) พบว่า ผู้เรียนที่ศึกษาในระดับสูงมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาสูงกว่าในทุกๆ ด้าน แสดงว่า ระดับของผู้เรียนมีผลต่อการใช้กลวิธีอภิปัญญา

สุพรรณิ ลือเกียรติไพศาล (2534) ได้เปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตาม การรับรู้ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำในสถาบันการศึกษา กรุงเทพมหานครพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีการใช้กลวิธี ด้านอภิปัญญา (Metacognitive) กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive) และกลวิธีด้านการสื่อสาร (Communicative) อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ การใช้กลวิธี ด้านอภิปัญญา (Metacognitive) กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive) และกลวิธีด้านการสื่อสาร (Communicative)

หนองศิริ โชติรัตน์ (2541) ได้ศึกษากลวิธีการเขียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนสูงและต่ำ พบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษทุกกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง และใช้กลวิธีการเขียน ภาษาอังกฤษทุกกลุ่มกลวิธี โดยใช้กลวิธีกลุ่ม กลวิธีชดเชยข้อบกพร่องทางภาษา (Compensation) กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive) กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective) กลวิธีด้าน

ปัญญา (Cognitive) และ กลวิธีด้านสังคม (Social) อยู่ในระดับปานกลางและใช้กลวิธีกลุ่ม Memory อยู่ในระดับต่ำ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ มีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษทุกกลุ่มอยู่ในระดับต่ำ และใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษทุกกลุ่มกลวิธีโดยใช้กลวิธีกลุ่ม กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective) อยู่ในระดับปานกลางและใช้กลวิธีกลุ่ม กลวิธีชดเชยข้อบกพร่องทางภาษา (Compensation) กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive) กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive) และ กลวิธีด้านสังคม (Social) อยู่ในระดับต่ำ

ชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2542) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนการเขียนของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ในด้านการใช้กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive) กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive) และกลวิธีการเรียนภาษาทางสังคม (Social) พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

วิสุทธิ์ เจริญรัชชัย (Wisut Jarunthawatchai. 2001). ได้ศึกษากลวิธีการเขียนของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 8 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้ใช้กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective) กลวิธีชดเชยข้อบกพร่องทางภาษา (Compensation) กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive) และ กลวิธีด้านสังคม (Social) มากนัก อย่างไรก็ตามนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาที่แตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ามีการใช้กลวิธีอภิปัญญาได้มีประสิทธิภาพกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

จากการศึกษานานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า การนำกลวิธีอภิปัญญาไปใช้ในการสอนทักษะการเขียนนั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้านกลวิธีอภิปัญญา และมีผลต่อการพัฒนาการเรียนทักษะการเขียน นอกจากนั้นการใช้กลวิธีอภิปัญญามีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเขียน ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเขียนระดับสูงจะมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในระดับต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพชั้นปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรที่กำลังเรียนวิชาอ.231 การเขียนเบื้องต้น (EN 231 Basic writing) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ได้แก่

1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน แบ่งการเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม
กลุ่มที่เรียนวิชา EN 231 กับ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์
กลุ่มที่เรียนวิชา EN 231 กับ อาจารย์ ณีฎฐา แก้วฉา
กลุ่มที่เรียนวิชา EN 231 กับ อาจารย์ มาโนช วังกังวาน
2. นิสิตวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ จำนวน 29 คน แบ่งการเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
กลุ่มที่เรียนวิชา EN 231 กับ อาจารย์ นิตยา วังกังวาน
กลุ่มที่เรียนวิชา EN 231 กับ อาจารย์ วรรณกานต์ ลิขิตรัตนภรณ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ เป็นนิสิตที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 5 คนจากนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น

1. แบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) ตามแนวทางของลิเคิร์ท (Likert) จำนวน 30 ข้อ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามประเมินความถี่ที่ตนเองใช้กลวิธีในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์การให้ค่าน้ำหนักดังนี้

เลข 1 หมายถึง ไม่ทำเลย

เลข 2 หมายถึง ทำนานๆครั้ง

เลข 3 หมายถึง ทำบ้างแต่ไม่บ่อย

เลข 4 หมายถึง ทำบ่อย

เลข 5 หมายถึง ทำทุกครั้ง

2. การสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้สนับสนุนข้อมูล และแสดงการใช้กลวิธีอภิปรายในการเขียนของกลุ่มตัวอย่าง และในขณะสัมภาษณ์มีการบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กลวิธีอภิปรายที่ใช้ในการเขียน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยดังนี้

ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแบบอภิปราย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

1. แบบสอบถาม

1.1. สร้างแบบสอบถามการใช้กลวิธีอภิปรายในการเขียน โดยประยุกต์มาจากแบบสอบถามกลวิธีอภิปรายของออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) และของ ชาคริต สีห์โรหิจ (2542) และดัดข้อคำถามที่มีเนื้อหาซ้ำกันออกไป ปรับภาษาในแบบสอบถามให้มีความกระชับมากขึ้น จนเหลือข้อคำถาม 30 ข้อ

1.2. ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) ของแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องและครอบคลุมกับจุดมุ่งหมายของกลวิธีอภิปราย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน

1.3. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตวิชาโท ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 13 คน ที่เรียนวิชา En 231 เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหา ของแบบสอบถาม

1.5. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามอีกครั้งตามข้อมูลที่ได้จากนิสิต

2. แบบสัมภาษณ์

2.1. สร้างแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีอภิปราย โดยประยุกต์จากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น โดยการรวมข้อคำถามที่มีเนื้อหาคล้ายกันเข้าด้วยกัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 โดยนำแบบสอบถามไปให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างทำใช้เวลา 20 นาที

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้ประสานงานรายวิชาการเขียนเบื้องต้น เกี่ยวกับการสอนกลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียน

ผู้วิจัยสัมภาษณ์นิสิตกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาถึงสาเหตุการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน โดยที่นิสิตกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์นี้ ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 5 คนจากนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่ามาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) แต่ละข้อ

2. นำข้อมูลมาแปลความหมายเฉลี่ยโดยแบ่งระดับความถี่ในการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนออกมาเป็น 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 8-11) ดังนี้

1.00 – 1.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อยที่สุด

1.50 – 2.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อย

2.50 – 3.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นปานกลาง

3.50 – 4.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมาก

และ 4.50 – 5.00 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมากที่สุด

3. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อศึกษาการกระจายความคิดเห็นในการใช้กลวิธีของผู้ตอบแบบสอบถาม ถ้าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่ามากแสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่ได้มีการกระจายมาก คือ ผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันมาก

3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์แยกประเภทการใช้กลวิธีอภิปัญญา และหาค่าร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สูตรการหาค่าเฉลี่ย (Mean)

2. สูตรหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือ ค่า S.D. (Standard deviation)

3. สูตรหาค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้
ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอภิปรายในการเขียน ประกอบด้วย

1. กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน
2. กลวิธีการเตรียมการ และการวางแผนในการเขียน
3. กลวิธีการประเมินความรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาการใช้กลวิธีอภิปรายในการเขียน จากนิสิตกลุ่มตัวอย่างจำนวน 89 คน โดยใช้แบบสอบถามการใช้กลวิธีอภิปรายในการเขียนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเตรียมการ และการวางแผนในการเขียน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการประเมินความรู้

ซึ่งแบบสอบถามทั้ง 3 ส่วนนั้น เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) ตามแนวทางของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีเกณฑ์การให้ค่าน้ำหนักคะแนนดังนี้

เลข 1 หมายถึง ไม่ทำเลย

เลข 2 หมายถึง ทำนานๆครั้ง

เลข 3 หมายถึง ทำบ้างแต่ไม่บ่อย

เลข 4 หมายถึง ทำบ่อย

เลข 5 หมายถึง ทำทุกครั้ง

และนำข้อมูลที่ได้มาแปลความหมายเฉลี่ยตามเกณฑ์ดังนี้

1.00 – 1.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อยที่สุด

1.50 – 2.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อย

2.50 – 3.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นปานกลาง

3.50 – 4.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมาก

4.50 – 5.00 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมากที่สุด

ส่วนที่ 4 ผลวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ อาจารย์ผู้สอนวิชาการเขียนเบื้องต้น EN 231

ส่วนที่ 5 ผลวิเคราะห์บทสัมภาษณ์นิสิตกลุ่มตัวอย่าง 5 คนที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย และมีการคำนวณการใช้กลวิธีอภิปัญญาของนิสิตโดยการหาค่าร้อยละ

จากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและบทสัมภาษณ์ทั้งหมด ผู้วิจัยนำไปวิเคราะห์ได้ผลดังต่อไปนี้

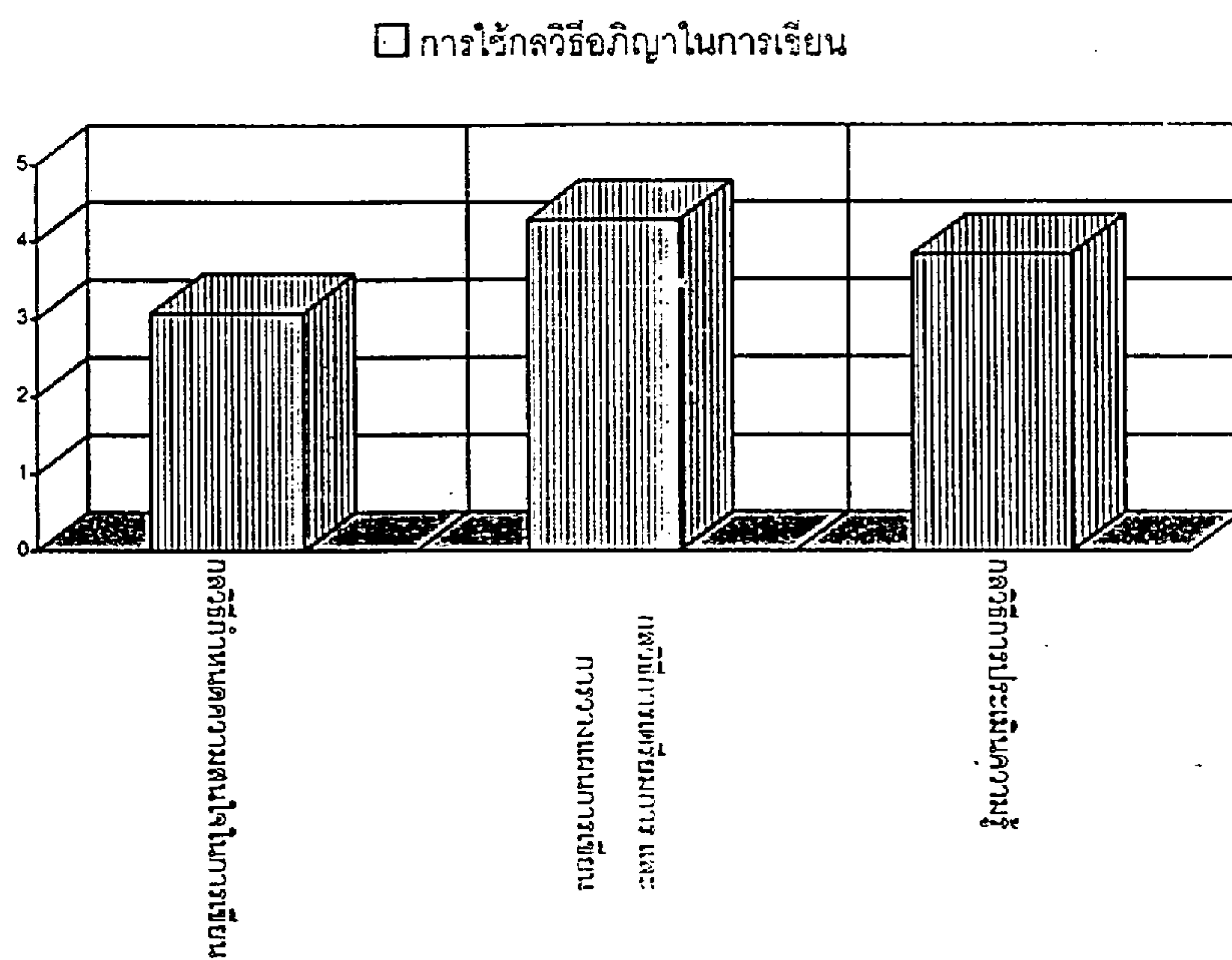
1. ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งการใช้กลวิธีออกเป็น 3 ประเภท คือ กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน กลวิธีการเตรียมการ และการวางแผนในการเขียน และ กลวิธีการประเมินความรู้ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน

ประเภทของกลวิธีอภิปัญญา	ค่าเฉลี่ย	ระดับการใช้
1. กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน	3.08	ปานกลาง
2. กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน	4.27	มาก
3. กลวิธีการประเมินความรู้	3.83	มาก

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนพบว่า นิสิตมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาอันดับแรก คือ การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนการเขียนมีค่าเฉลี่ย 4.27 รองลงมาคือ การใช้กลวิธีการประเมินความรู้มีค่าเฉลี่ย 3.83 และ การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน มีค่าเฉลี่ย 3.08 ดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีอธิบายในการเขียน

⋮

2. ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของการใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน ซึ่งประกอบด้วยการใช้กลวิธีออกเป็น 5 หัวข้อ ดังแสดงในตาราง 4

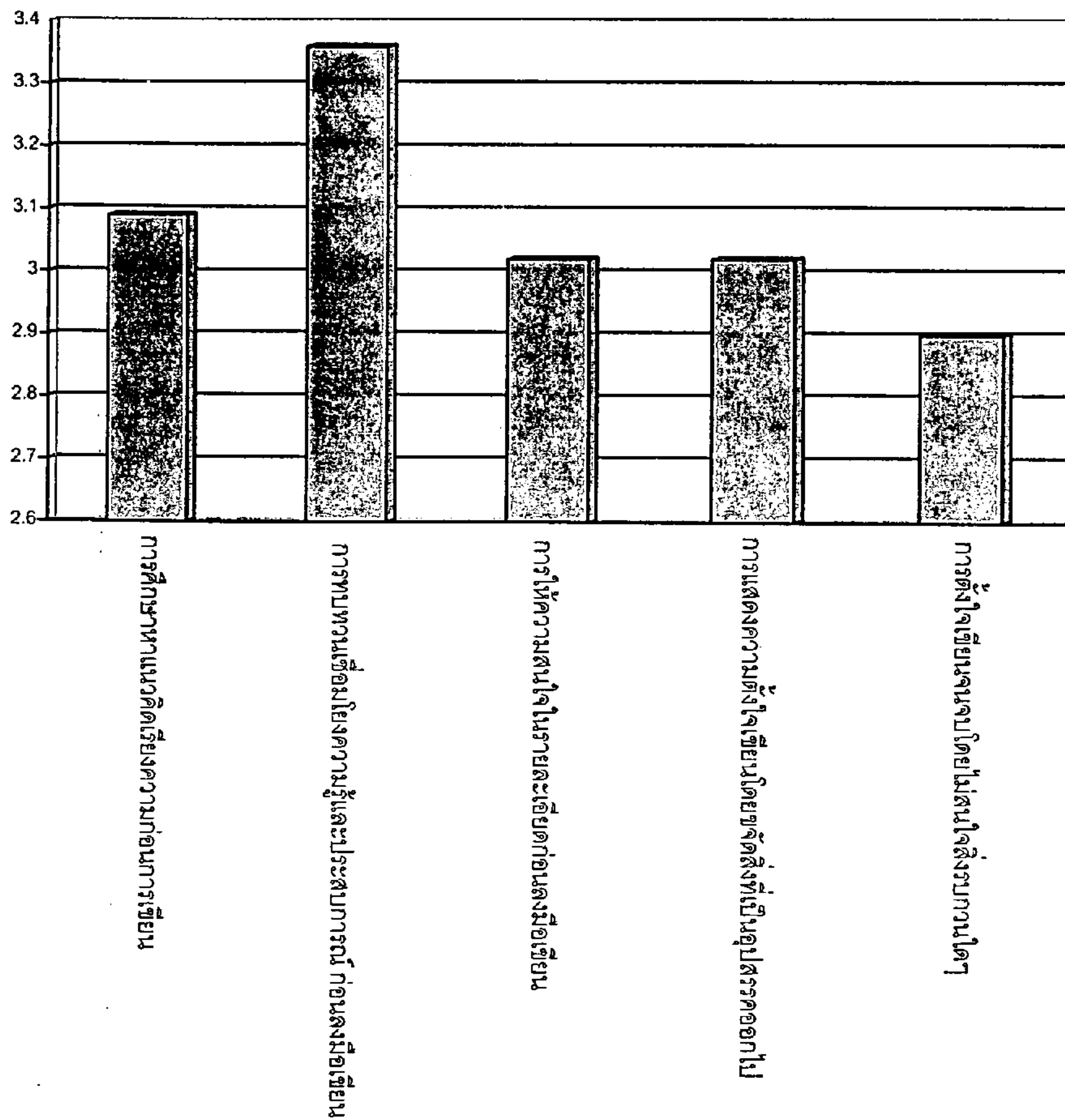
ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

กลวิธี	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการใช้
1. การศึกษาหาแนวคิดการเขียนเรียงความก่อนการเขียน	3.09	1.03	ปานกลาง
2. การทบทวนและเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ก่อนลงมือเขียน	3.36	0.96	ปานกลาง
3. การให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียน	3.02	1.02	ปานกลาง
4. การตั้งใจในการเขียนโดยจัดสิ่งต่างๆที่เป็นอุปสรรค	3.02	1.20	ปานกลาง
5. การตั้งใจเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจนจบ โดยไม่สนใจสิ่งรบกวนใดๆทั้งสิ้น	2.90	1.03	ปานกลาง

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน พบว่า นิสิตมีการใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียนระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า การตั้งใจในการเขียนโดยจัดสิ่งต่างๆที่เป็นอุปสรรค มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สูงสุด คือ 1.20 แสดงให้เห็นว่า นิสิตมีระดับการใช้กลวิธีที่แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์แยกหัวข้อการใช้กลวิธีพบว่า หัวข้อที่นิสิตมีการใช้อันดับแรก คือ การทบทวนและเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ก่อนลงมือเขียน มีค่าเฉลี่ย 3.36 รองลงมา การศึกษาหาแนวคิดการเขียนเรียงความก่อนการเขียน (3.09) การให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียน (3.02) การตั้งใจในการเขียนโดยจัดสิ่งต่างๆที่เป็นอุปสรรค (3.02) และการตั้งใจ

เขียนเรียงความภาษาอังกฤษจนจบ โดยไม่สนใจสิ่งรบกวนใดๆทั้งสิ้น (2.90) ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 7

๗ การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

ภาพประกอบ 7 ผลการใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

3. ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของการใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนการเขียน ซึ่งประกอบด้วย การใช้กลวิธี 16 หัวข้อ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน

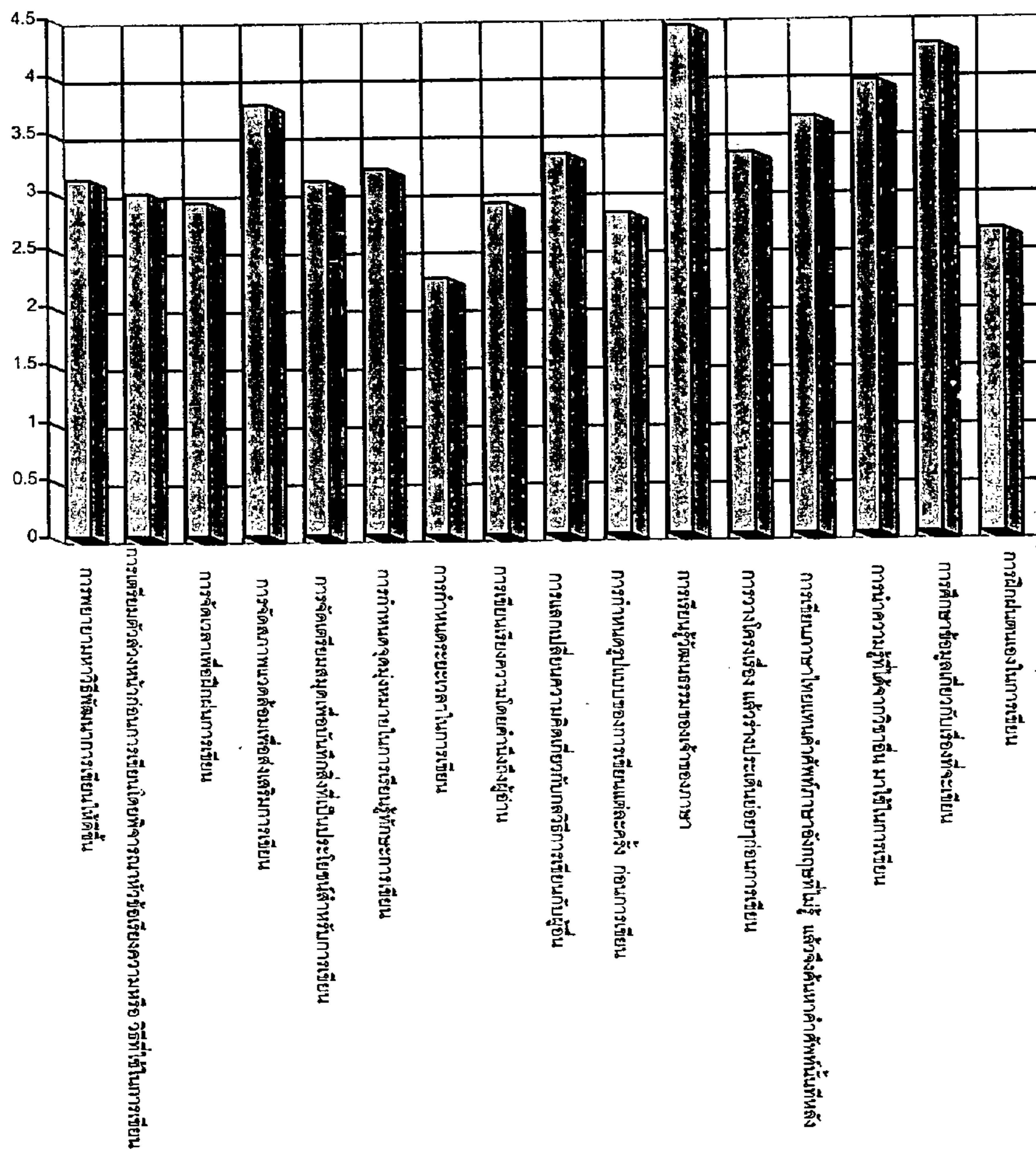
กลวิธี	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับการใช้
1. การพยายามหาวิธีพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้น	3.09	0.83	ปานกลาง
2. การเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนการเขียนโดยพิจารณาหัวข้อเรียงความหรือ วิธีที่ใช้ในการเขียน	2.97	0.91	ปานกลาง
3. การจัดเวลาเพื่อฝึกฝนการเขียน	2.89	1.13	ปานกลาง
4. การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการเขียน	3.74	0.96	มาก
5. การจัดเตรียมสมุดเพื่อบันทึกสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับการเขียน	3.07	1.10	ปานกลาง
6. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ทักษะการเขียน	3.17	0.99	ปานกลาง
7. การกำหนดระยะเวลาในการเขียน	2.22	1.25	น้อย
8. การเขียนเรียงความโดยคำนึงถึงผู้อ่าน	2.87	1.15	ปานกลาง
9. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนกับผู้อื่น	3.29	1.07	ปานกลาง
10. การกำหนดรูปแบบของการเขียนแต่ละครั้ง ก่อนการเขียน	2.78	1.29	ปานกลาง
11. การเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	4.40	0.82	มาก
12. การวางโครงเรื่อง แล้วร่างประเด็นย่อยๆ ก่อนการเขียน	3.29	1.05	ปานกลาง
13. การเขียนภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ แล้วจึงค้นหาคำศัพท์นั้นทีหลัง	3.60	1.20	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

14. การนำความรู้ที่ได้จากวิชาอื่น มาใช้ในการเขียน	3.91	0.72	มาก
15. การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน	4.22	0.78	มาก
16. การฝึกฝนตนเองในการเขียน	2.62	0.99	ปานกลาง

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียนพบว่า นิสิตมีการใช้กลวิธีในระดับสูงสุดคือ การเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (4.40) การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน (4.22) การนำความรู้ที่ได้จากวิชาอื่น มาใช้ในการเขียน (3.91) การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการเขียน (3.74) และการเขียนภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ แล้วจึงค้นหาคำศัพท์นั้นทีหลัง (3.60) รองลงมาคือ การใช้กลวิธีระดับปานกลางได้แก่ การวางโครงเรื่อง แล้วร่างประเด็นย่อยๆก่อนการเขียน (3.29) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนกับผู้อื่น (3.29) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ทักษะการเขียน (3.17) การพยายามหาวิธีพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้น (3.09) การจัดเตรียมสมุดเพื่อบันทึกสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับการเขียน (3.07) การเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนการเขียนโดยพิจารณาหัวข้อเรียงความหรือ วิธีที่ใช้ในการเขียน (2.97) การจัดเวลาเพื่อฝึกฝนการเขียน (2.89) การเขียนเรียงความโดยคำนึงถึงผู้อ่าน (2.87) การกำหนดรูปแบบของการเขียนแต่ละครั้งก่อนการเขียน (2.78) และการฝึกฝนตนเองในการเขียน (2.62) ส่วนระดับการใช้กลวิธีที่น้อยที่สุด คือ การกำหนดระยะเวลาในการเขียน (2.22) หากพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า หัวข้อกลวิธีที่นิสิตมีระดับการใช้แตกต่างกันมากที่สุด คือ การกำหนดรูปแบบของการเขียนแต่ละครั้ง ก่อนการเขียน (1.29) และกลวิธีที่นิสิตมีระดับการใช้ใกล้เคียงกันมากที่สุดคือ การนำความรู้ที่ได้จากวิชาอื่น มาใช้ในการเขียน (0.72) ดังภาพประกอบ 8

การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน

ภาพประกอบ 8 การใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน

4. ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีประเมินความรู้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของการใช้กลวิธีประเมินความรู้ ซึ่งประกอบด้วย การใช้กลวิธี 9 หัวข้อ ดังแสดงในตารางที่ 6

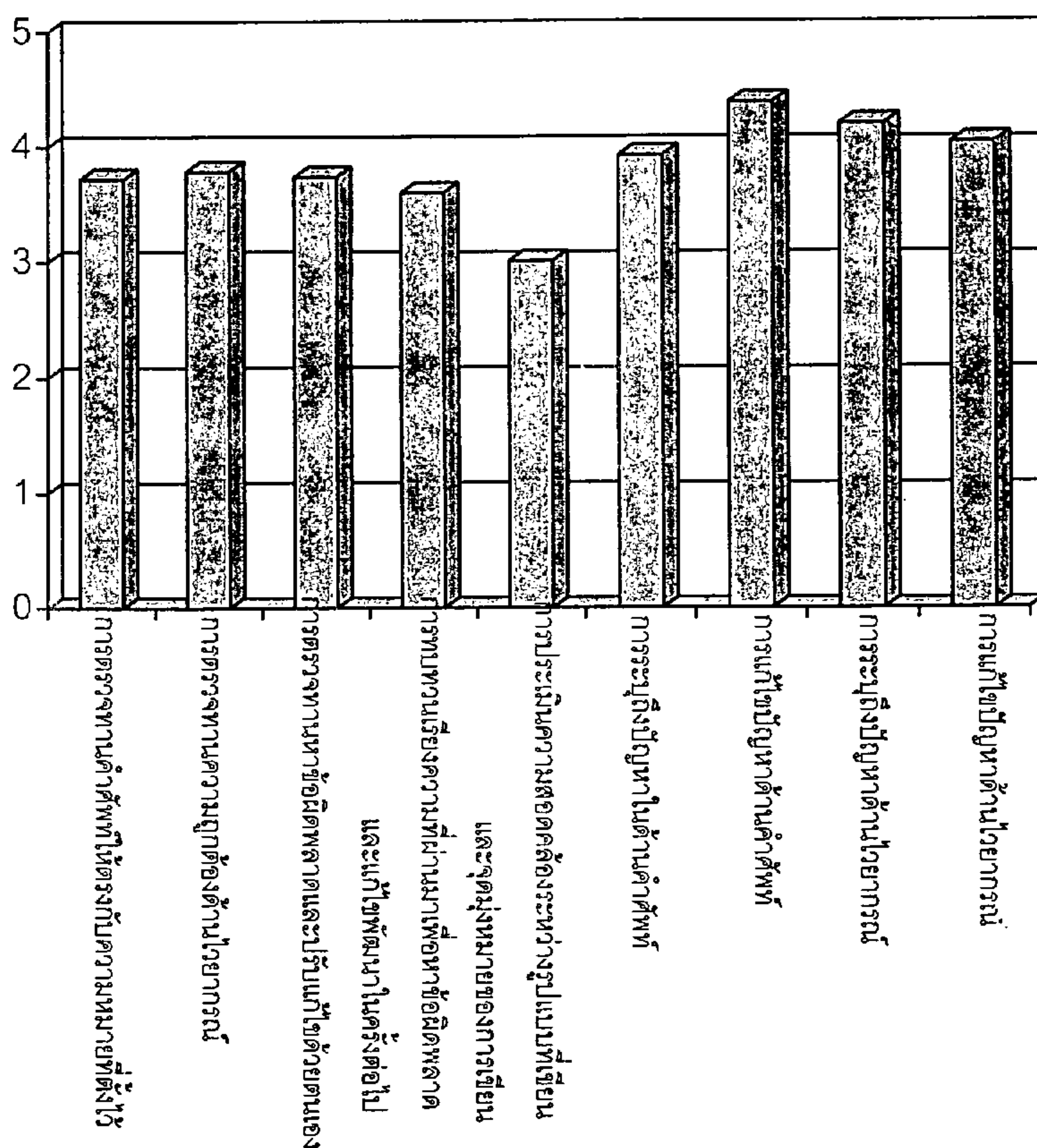
ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีประเมินความรู้

กลวิธี	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับการใช้
1. การตรวจทานคำศัพท์ให้ตรงกับความ หมายที่ตั้งไว้	3.72	0.89	มาก
2. การตรวจทานความถูกต้องด้าน ไวยากรณ์	3.79	0.90	มาก
3. การตรวจทานหาข้อผิดพลาดและปรับ แก้ไขด้วยตนเอง	3.74	0.99	มาก
4. การทบทวนเรียงความที่ผ่านมาเพื่อหา ข้อผิดพลาดและแก้ไขพัฒนาในครั้งต่อไป	3.60	0.90	มาก
5. การประเมินความสอดคล้องระหว่างรูป แบบที่เขียน และจุดมุ่งหมายของการเขียน	3.01	0.97	ปานกลาง
6. การระบุถึงปัญหาในด้านคำศัพท์	3.93	0.91	มาก
7. การแก้ไขปัญหาด้านคำศัพท์	4.39	0.82	มาก
8. การระบุถึงปัญหาด้านไวยากรณ์	4.20	0.74	มาก
9. การแก้ไขปัญหาด้านไวยากรณ์	4.04	0.93	มาก

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีประเมินความรู้ พบว่า นิสิตมีการใช้กลวิธีในระดับสูงสุดคือ การแก้ไขปัญหาด้านคำศัพท์ (4.39) การระบุถึงปัญหาด้านไวยากรณ์ (4.20) การแก้ไขปัญหาด้านไวยากรณ์ (4.04) การระบุถึงปัญหาในด้านคำศัพท์ (3.93) การตรวจทานความถูกต้องด้านไวยากรณ์ (3.79) การตรวจทานหาข้อผิดพลาดและปรับแก้ไขด้วยตนเอง (3.74) การตรวจทานคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายที่ตั้งไว้ (3.72) และการทบทวนเรียงความที่ผ่านมาเพื่อหาข้อผิดพลาดและแก้ไขพัฒนาในครั้งต่อไป (3.60) ส่วนระดับการใช้กลวิธีปานกลาง

ของนิสิต คือ การประเมินความสอดคล้องระหว่างรูปแบบที่เขียน และจุดมุ่งหมายของการเขียน (3.01) หากพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานพบว่า หัวข้อที่นิสิตมีระดับการใช้คล้ายคลึงกันคือ การระบุถึงปัญหาด้านไวยากรณ์ (0.74) ส่วนหัวข้อที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน คือ การตรวจทานหาข้อผิดพลาดและปรับแก้ไขด้วยตนเอง (0.99) ดังภาพประกอบ 9

☐ การใช้กลวิธีการประเมินความรู้

ภาพประกอบ 9 การใช้กลวิธีการประเมินความรู้

5. ผลการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การสอนการใช้กลวิธีอภิปัญญาของผู้สอนวิชาการ
เขียนเบื้องต้น EN 231

จากการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ซึ่งประกอบด้วย การใช้กลวิธีกำหนด
ความสนใจในการเขียน การใช้กลวิธีการเตรียมการ
และการวางแผนการเขียน และการใช้กลวิธีการประเมินความรู้ ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การสอนการใช้กลวิธีอภิปัญญาของผู้สอนวิชาการ
เขียนเบื้องต้น EN 231

ประเภทของกลวิธีอภิปัญญา	การสอนการใช้กลวิธีอภิปัญญา
กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน	-
กลวิธีการเตรียมการ และการวางแผนการเขียน	สอนการวางโครงเรื่อง สอนการเขียนแบบต่างๆ เช่น แบบพรรณนา (Narrative) แบบ บรรยาย (Descriptive) เป็นต้น สอนการตั้งจุดมุ่งหมายในงานเขียน มีการมอบหมายให้เขียนเรียงความนอกห้องเรียน ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในแบบเรียน ซึ่งมีกำหนดเวลาส่งที่แน่นอน
กลวิธีการประเมินความรู้	ผู้สอนมีการนำข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดมาอธิบายให้ผู้เรียน รับรู้ในห้องเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการตรวจข้อผิดพลาดในงานเขียนระหว่าง กัน
แนวทางการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ	เน้นการสอนหลักไวยากรณ์เป็นอันดับแรก และมีการสอนแบบ เน้นกระบวนการ (Process Writing)

จากการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ พบว่า ผู้สอนไม่มีการสอนกลวิธีด้านการกำหนดความสนใจในการเขียน แต่พบว่าการสอนกลวิธีเตรียมการ และการวางแผนการเขียน ได้แก่ สอนการวางโครงเรื่อง สอนการเขียนแบบต่างๆ เช่น แบบพรรณนา (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น สอนการตั้งจุดมุ่งหมายในงานเขียน มีการมอบหมายให้เขียนเรียงความนอกห้องเรียน ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในแบบเรียน ซึ่งมีกำหนดเวลาส่งที่แน่นอน

6. ผลการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การใช้กลวิธีอภิปัญญาของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย การใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน การใช้กลวิธีเตรียมการ และการวางแผนการเขียน และการใช้กลวิธีประเมินความรู้ ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ การใช้กลวิธีอภิปัญญาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของกลวิธีอภิปัญญา	การใช้กลวิธีอภิปัญญา
กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน	มีการเชื่อมโยงประสบการณ์ตนเองกับเรื่องที่เขียน โดยการจัดระบบและรวบรวมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนก่อนการเขียน (80%)
กลวิธีเตรียมการและการวางแผนการเขียน	พัฒนาการเขียนโดยการอ่านหนังสือมากๆ (80%) นำความรู้จากวิชาการอ่านภาษาอังกฤษมาช่วยในการเขียน (40%) มีการหาข้อมูลจากแหล่งอื่น เช่น เพลง หนังสือนิตยสารต่างประเทศ (80%) แบ่งปันความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนร่วมกับเพื่อนๆ (40%) มีการฝึกฝนตนเอง เช่น ฝึกฝนเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น (40%) กำหนดจุดมุ่งหมายก่อนการเขียน (80%) เขียนโครงเรื่องก่อนการเขียน (100%) พยายามหาที่เงียบๆ ปราศจากเสียงรบกวนเพื่อเขียนเรียงความ (60%)

ตาราง 7 (ต่อ)

กลวิธีการประเมินความรู้	ทบทวนงานก่อนส่ง (80%) นำมาเปรียบเทียบกับ (60%) งานของตนเองมาเทียบกับเพื่อน (40%)
สาเหตุที่ใช้กลวิธีเหล่านี้	ต้องการได้คะแนนที่ดี (80%) ต้องการพัฒนาตนเอง (60%)

จากการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ พบว่า ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีการกำหนดความสนใจในการเขียน โดยมีการเชื่อมโยงประสบการณ์ตนเองกับเรื่องที่เขียน โดยการจัดระบบและรวบรวมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนก่อนการเขียน ด้านกลวิธีการกำหนดความสนใจในการเขียน พบว่า ผู้เรียนมีการเชื่อมโยงประสบการณ์ตนเองกับเรื่องที่เขียน โดยการจัดระบบและรวบรวมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนก่อนการเขียน (80%) ด้านกลวิธีการเตรียมการและการวางแผนการเขียน พบว่าผู้เรียนพัฒนาการเขียนโดยการอ่านหนังสือมากๆ (80%) นำความรู้จากวิชาการอ่านภาษาอังกฤษมาช่วยในการเขียน (40%) มีการหาข้อมูลจากแหล่งอื่น เช่น เพลง หนังสือ นิตยสารต่างประเทศ (80%) แบ่งปันความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนร่วมกับเพื่อนๆ (40%) มีการฝึกฝนตนเอง เช่น ฝึกฝนเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ เขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น (40%) กำหนดจุดมุ่งหมายก่อนการเขียน (80%) เขียนโครงเรื่องก่อนการเขียน (100%) พยายามหาที่เงียบๆ ปราศจากเสียงรบกวนเพื่อเขียนเรียงความ (60%) ด้านกลวิธีการประเมินความรู้ พบว่าผู้เรียนทบทวนงานก่อนส่ง (80%) นำมาเปรียบเทียบกับ (60%) งานของตนเองมาเทียบกับเพื่อน (40%) และเมื่อพิจารณาถึงสาเหตุที่ใช้กลวิธีหรือปัญญาในการเขียนพบว่า ผู้เรียนต้องการได้คะแนนที่ดี (80%) ต้องการพัฒนาตนเอง (60%)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษากลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ โดยมีจุดมุ่งหมายและลำดับขั้นตอนการดำเนินการศึกษาวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรที่กำลังเรียนวิชา อ.231 การเขียนเบื้องต้น (EN 231 Basic writing) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ได้แก่

1.1. นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 60 คน

1.2. นิสิตวิชาเอกภาษาเพื่ออาชีพ จำนวน 29 คน

ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

1 แบบสอบถามการใช้กลวิธีอภิปัญญาที่ใช้การเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจสอบด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน และนำไปทดสอบกับนิสิตวิชาโทภาษาอังกฤษจำนวน 13 คน ก่อนนำไปใช้จริง โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเตรียมการ และการวางแผนในการเขียน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการประเมินความรู้

ซึ่งแบบสอบถามทั้ง 3 ส่วนนั้น เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) ตามแนวทางของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีเกณฑ์การให้ค่าน้ำหนักคะแนนดังนี้

- เลข 1 หมายถึง ไม่ทำเลย
- เลข 2 หมายถึง ทำนานๆครั้ง
- เลข 3 หมายถึง ทำบ้างแต่ไม่บ่อย
- เลข 4 หมายถึง ทำบ่อย
- เลข 5 หมายถึง ทำทุกครั้ง
- 2 การสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้สนับสนุนข้อมูล และแสดงการใช้กลวิธีอภิ-
ปัญญาในการเขียนของกลุ่มตัวอย่าง และในขณะที่สัมภาษณ์มีการบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึก
เสียง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 โดยนำแบบสอบถาม
ไปให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างทำใช้เวลา 20 นาที และทำการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการเขียน
เบื้องต้น และนิสิตกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน เพื่อศึกษาการเลือกใช้กลวิธีอภิปัญญา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการ
เขียน โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard
Deviation) และนำข้อมูลมาแปลความหมายเฉลี่ยโดยแบ่งระดับความถี่ในการใช้กลวิธีอภิปัญญา
ในการเขียนออกมาเป็น 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

- 1.00 – 1.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อยที่สุด
- 1.50 – 2.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นน้อย
- 2.50 – 3.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นปานกลาง
- 3.50 – 4.49 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมาก
- และ 4.50 – 5.00 หมายถึง มีการใช้กลวิธีในข้อนั้นมากที่สุด

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน พบว่า กลวิธีอภิปัญญา
ที่มีการใช้สูงที่สุด คือ การใช้กลวิธีเตรียมการและการวางแผนการเขียน รองลงมาคือ การ
ใช้กลวิธีประเมินความรู้ และการใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียนเป็นอันดับสุดท้าย
เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีอภิปัญญาแต่ละวิธีในรายละเอียด พบว่า

1. ด้านการใช้กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน หัวข้อที่นิสิตมีการใช้อันดับสูงที่สุด คือ การทบทวนและเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ก่อนลงมือเขียน รองลงมาคือการศึกษาค้นคว้าหาแนวคิดการเขียนเรียงความก่อนการเขียน การให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียน การตั้งใจในการเขียนโดยจัดสิ่งต่างๆที่เป็นอุปสรรค

2. ด้านการใช้กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนในการเขียน กลวิธีที่นิสิตมีการใช้ระดับสูงสุดคือ การเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน การนำความรู้ที่ได้จากวิชาอื่น มาใช้ในการเขียน การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการเขียน และการเขียนภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ แล้วจึงค้นหาคำศัพท์นั้นทีหลัง รองลงมาคือ การใช้กลวิธีระดับปานกลางได้แก่ การวางโครงเรื่อง แล้วร่างประเด็นย่อยๆก่อนการเขียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนกับผู้อื่น การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ทักษะการเขียน การพยายามหาวิธีพัฒนาการเขียนให้ดีขึ้น การจัดเตรียมสมุดเพื่อบันทึกสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับการเขียน การเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนการเขียนโดยพิจารณาหัวข้อเรียงความหรือ วิธีที่ใช้ในการเขียน การจัดเวลาเพื่อฝึกฝนการเขียน การเขียนเรียงความโดยคำนึงถึงผู้อ่าน การกำหนดรูปแบบของการเขียนแต่ละครั้งก่อนการเขียน และการฝึกฝนตนเองในการเขียน ส่วนระดับการใช้กลวิธีที่น้อยที่สุด คือ การกำหนดระยะเวลาในการเขียน

3. ด้านการใช้กลวิธีประเมินความรู้ พบว่า นิสิตมีการใช้กลวิธีในระดับสูงสุดคือการแก้ไขปัญหาด้านคำศัพท์ การระบุถึงปัญหาด้านไวยากรณ์ การแก้ไขปัญหาด้านไวยากรณ์ การระบุถึงปัญหาในด้านคำศัพท์ การตรวจทานความถูกต้องด้านไวยากรณ์ การตรวจทานหาข้อผิดพลาดและปรับแก้ไขด้วยตนเอง การตรวจทานคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายที่ตั้งไว้ และการทบทวนเรียงความที่ผ่านมาเพื่อหาข้อผิดพลาดและแก้ไขพัฒนาในครั้งต่อไป ส่วนระดับการใช้กลวิธีปานกลางของนิสิต คือ การประเมินความสอดคล้องระหว่างรูปแบบที่เขียน และจุดมุ่งหมายของการเขียน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตพบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิชาเอกที่กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ ได้แก่ เอกภาษาอังกฤษและเอกภาษาเพื่ออาชีพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มีการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น มีผลให้กลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกฝนการเขียนจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษรายวิชาอื่นได้แก่ การอ่านเบื้องต้น ส่วนใหญ่เนื้อหาวิชาดังกล่าวจะเป็นการศึกษาหลักการอ่าน ฝึกอ่านข้อความ ศึกษาโครงสร้างบทความ รูปแบบการเขียน รวมทั้งวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน ซึ่งไม่สอดคล้อง

คล้อยกับงานวิจัยของ นองศิริ โชติรัตน์ (2541) สุพรรณิ ลือเกียรติไพศาล (2534) และ ชาศริต สิริโรหิจจ์ (2542) ที่ได้ศึกษากลวิธีการเขียนของ นักศึกษาคณะบัญชี นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 7 แห่ง และ นักศึกษาเอกการท่องเที่ยวและการโรงแรม ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนเพิ่มขึ้นคือ

ประการแรก คือ ผู้สอน จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้สอนนั้นได้มีการสอนการเขียนแบบกระบวนการ (Process Writing) และมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กลวิธีดังกล่าวโดยสม่ำเสมอ ทั้งนี้โดยที่ผู้สอนได้มอบหมายให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด และกิจกรรมทางภาษา (อาจารย์ผู้สอนงานรายวิชา. สัมภาษณ์. ธ.ค. 2544). แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนมีส่วนช่วยในการแนะนำการเลือกใช้กลวิธีในการเขียนแก่ผู้เรียน และส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในด้านการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน อาทิ สุพรรณิ ลือเกียรติไพศาล. (2534) นองศิริ โชติรัตน์. (2541) และมาร์ติน (Martin. 1987) กล่าวว่า ผู้สอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนโดยการฝึกใช้กลวิธีการเขียนควบคู่ไปกับการสอนเขียนรวมถึงมีการจัดกิจกรรมเฉพาะให้กับผู้เรียนในแต่ละช่วงของ กระบวนการเขียน นอกจากนี้เคสเปอร์ (Kasper. 1997) กล่าวว่า ผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับการใช้กลวิธีอภิปัญญาของผู้เรียน และต้องช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความรู้ความเข้าใจ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีการทดสอบด้วยตนเอง การสำรวจตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถคุมพฤติกรรมการเขียนของตนเองให้บรรลุผล ทั้งฝึกให้ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีอภิปัญญาจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพทางด้านการเขียนได้ สามารถกล่าวได้ว่าผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของผู้เรียน

ประการที่สอง คือ คำอธิบายรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน EN 231 พบว่า มีส่วนช่วยส่งเสริมการเลือกใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้กลวิธีอภิปัญญาอีกด้วย ดังเห็นได้จาก คำอธิบายรายวิชาที่กล่าวถึงการฝึกฝนให้ผู้เรียนแก้ปัญหาในประโยครูปแบบต่างๆ “Work on sentences problems : sentence fragment, choppy sentence, run-on, comma splices and stringy sentences.” และมีการสอนการวางแผนโครงสร้างย่อหน้า “Explain Paragraph structure” และการปรับปรุงแก้ไขงานเขียน “Practice editing.” (ภาคผนวก ข). สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรการสอนมีส่วนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านกลวิธีอภิปัญญาด้านการวางแผน และด้านการประเมินความรู้ ฝึกให้ผู้เรียนวางแผนเกี่ยวกับกิจกรรมการเขียน วางโครงสร้างงานเขียน ตรวจสอบความผิดพลาดของตนเอง และปรับปรุงแก้ไขงานเขียน

ประการสุดท้าย ได้แก่ แรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่าง จากการสัมภาษณ์นิสิตกลุ่มตัวอย่าง พบว่า สาเหตุที่ทำให้นิสิตกลุ่มนี้มีการใช้กลวิธีอภิปัญญาเนื่องจาก ประการแรกนิสิตต้องการได้คะแนนเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นเหตุจูงใจภายนอก ประการที่สอง คือ ต้องการพัฒนาตนเองด้านการเขียน ซึ่งเป็นเหตุจูงใจภายใน (นิสิตเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพ. สัมภาษณ์.

ร.ค. 2544) ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงสาเหตุ พบว่า แรงจูงใจภายนอก ได้แก่ คะแนน นั้นมีอิทธิพลมากกว่าแรงจูงใจภายใน ซึ่งหากต้องการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายในสูงนั้น ควรใช้แรงจูงใจภายนอกเพื่อชักจูงให้ผู้เรียนสนใจและเข้าใจการใช้กลวิธีหรือปัญญาในการเขียน และหลังจากที่ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของกลวิธีนี้แล้ว การใช้แรงจูงใจภายนอกจะลดลงตามลำดับ และเกิดเป็นแรงจูงใจภายในแทน ดังที่ สมพร พรหมจรรย์ (2540:14) กล่าวว่า แรงจูงใจภายในมีค่ามากกว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ยากกว่า ดังนั้นการใช้แรงจูงใจกับผู้เรียนมักใช้แรงจูงใจภายนอกก่อนแล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในในภายหลัง ในการเรียนการสอนโดยทั่วไป จำเป็นต้องใช้แรงจูงใจภายนอกเพื่อชักนำให้ผู้เรียนสนใจการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเรียนในสิ่งที่มีประโยชน์ แต่ว่สิ่งนั้นค่อนข้างอยู่ไกลตัว หรือห่างความต้องการที่แท้จริงในขณะนั้น แต่หลังจากผู้เรียนมีความเข้าใจขึ้น และเห็นความสำคัญของสิ่งนั้นแล้ว การใช้แรงจูงใจภายนอกก็จะค่อยๆลดลงตามลำดับ คงเหลือไว้แต่แรงจูงใจภายใน คือการเรียนด้วยความรักและสนใจเนื้อหาจริงๆ แสดงว่าแรงจูงใจส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นอีก ดังที่ เฮอร์แมน (Ellis. 1995 : 515 ; อ้างอิงจาก Hermann. 1980. *English Language Teaching Journal* 34: p 247-54) กล่าวถึงแรงจูงใจประเภทนี้ เป็นแรงจูงใจที่ได้จากผลงาน (Resultative Motivation) คือ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา และความสำเร็จนั้นทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นอีก

เมื่อวิเคราะห์แยกประเภทการใช้กลวิธีหรือปัญญาทางด้าน พบว่า

กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้ในระดับสูง สาเหตุประการแรกเนื่องจากผู้สอนมีการมอบหมาย งาน ให้ทำนอกห้องเรียน สัปดาห์ละ 3-4 งาน ซึ่งในแต่ละงานนั้นผู้สอนเป็นผู้กำหนดหัวเรื่อง (อาจารย์ผู้ประสานงานรายวิชา. สัมภาษณ์. ร.ค. 2544). ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลวิธีการกำหนดจุดประสงค์ในการใช้ภาษา และการมอบหมายงานนอกห้องเรียน ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการจัดบรรยากาศในการเขียน โดยการหาที่สงบปราศจากเสียงรบกวน การนำความรู้ที่ได้จากวิชาการอ่านมาใช้ในการเขียน และบางครั้งมีการหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งต่างๆเช่น เพลง และนิตยสารต่างประเทศ เป็นต้น (นิสิตเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพ. สัมภาษณ์. ร.ค. 2544) นอกจากนั้น การมอบหมายงานให้ผู้เรียนยังเป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนมีโอกาสดฝึกฝนทักษะการเขียนของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทำให้มีการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วอีกด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990:135). ทักษะการเขียนจะพัฒนาได้ดีก็ต่อเมื่อมีการฝึกฝนที่ต่อเนื่อง และการจัดสภาพแวดล้อมที่ดีเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ สถานที่ที่สงบ ปราศจากเสียงรบกวนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีต่อการเรียนรู้

จากการสัมภาษณ์ เรื่องการสอนการเขียนแบบกระบวนการ(Process writing) พบว่าผู้สอนได้เน้นในเรื่องการวางโครงเรื่องในการเขียนบทความ ทำให้ผู้เรียนมีการวางแผนการเขียน โดยคำนึงถึงจุดประสงค์ของการเขียน คำนึงผู้อ่าน มีการสำรวจแนวคิดตนเอง และค้นคว้าในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเขียน ดังที่ เฮดจ์ (Hedge. 1988:21-23). กล่าวว่า การคำนึงถึงจุดประสงค์ของงานเขียน และผู้อ่านนั้น เป็นกระบวนการขั้นแรกที่จะช่วยให้กำหนดเนื้อหาและมีการวางแผนที่ดีขึ้น นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนมีการสำรวจแนวคิด และค้นคว้าสิ่งที่เกี่ยวข้องนั้น ทำให้ผู้เขียนมีความตระหนักว่าจะเขียนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ สุพรรณิ ลือเกียรติไพศาล (2533: 28-29). เพิ่มเติมว่า การสอนแบบกระบวนการนี้ ช่วยให้ผู้เรียนมีการวางแผนการเขียน รู้จักเก็บรวบรวมและคัดเลือกข้อมูลทางด้านไวยากรณ์ และทางด้านความคิด รู้จักเลือกวิธีการเรียบเรียง โดยผู้เรียนจะใช้วิธีการดังกล่าวแตกต่างกัน เพื่อให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพดี ดังที่ สคราญจิต กาญจนสูตร (2542: 74) กล่าวว่า การสอนการเขียนแบบกระบวนการ ส่งผลให้ผู้เรียนมีการเรียงลำดับข้อมูลตามความสำคัญ ทำให้เขียนได้ง่าย รวดเร็ว ตรงประเด็น เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบเรื่องที่จะเขียน ได้เรียนรู้คำศัพท์ และสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง จึงทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการเขียน การเรียบเรียงเนื้อหา และคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ

กลวิธีการประเมินความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ในระดับสูง เนื่องจากการประเมินความรู้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนการเขียนแบบกระบวนการ (Process writing) ในขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไข (Editing) ทำให้ผู้เรียนมีการตรวจทานหาข้อผิดพลาด และปรับแก้ไขด้วยตนเอง มีการระบุถึงปัญหาที่พบในระหว่างการเขียน และมีการทบทวนเรียงความที่ผ่านมาเพื่อหาข้อผิดพลาด และแก้ไขพัฒนาในครั้งต่อไป เฮดจ์ (Hedge. 1988:21-23). กล่าวว่า ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ปรับและแก้ไข ตรวจสอบความถูกต้อง ดังนั้นขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากขึ้น ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990:135). ยังเพิ่มเติมว่าการประเมินความรู้ ช่วยให้ผู้เรียนมีการตรวจสอบความสามารถของตนเอง โดยการทบทวนหาข้อผิดพลาดในการเขียน รวมทั้งหาสาเหตุ และกำจัดข้อผิดพลาดนั้น

นอกจากนั้นหลักสูตรการสอนประจำวิชา ซึ่งเน้นที่หลักไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ และรูปแบบประโยคต่างๆ ทำให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้เหล่านี้ และนำไปใช้ในการประเมินตนเองในการตรวจและระบุปัญหาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ รวมทั้งรูปแบบประโยค ส่งผลให้ผู้เรียนนำกระบวนการเหล่านี้ไปใช้แก้ปัญหของตนเองได้ ดังที่ สุพรรณิ ลือเกียรติไพศาล. (2533: 119). กล่าวว่า การสอนกฎไวยากรณ์ที่จำเป็นต่อการเขียนนั้น เป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนมีข้อมูลทางภาษาที่เพียงพอและถูกต้อง โดยสามารถนำไปใช้แก้ปัญหในการเขียนได้ทันทีและถูกต้อง สอดคล้องกับ แครสเซน (Stephen D. Krashen. 1984:41-45). ที่กล่าวว่า การวิเคราะห์ความผิดพลาดในการใช้ภาษา และความสามารถในการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วย

ตนเองนั้นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานด้านไวยากรณ์ และข้อความที่เคยเรียนมาก่อน เพื่อเป็นประโยชน์ในกระบวนการเขียนในเรื่องความถูกต้องในการใช้ภาษา

กลวิธีการกำหนดความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ในระดับ ปานกลาง เนื่องจากหลักสูตรการสอนไม่มีการสอนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เลย และผู้สอนไม่มีการสอนในกลวิธีดังกล่าวด้วย ส่งผลให้ผู้เรียนนำกลวิธีนี้มาใช้น้อยกว่ากลวิธีอื่นๆ ซึ่งกลวิธีที่ผู้เรียนนำมาใช้ได้แก่ การนำความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับกิจกรรมการเขียน (นิสิตเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพ. สัมภาษณ์. 2544 20 ธ.ค.) ซึ่งกระบวนการนี้เป็นกลวิธีที่ใช้ก่อนการเขียนจริง เป็นการสำรวจเชื่อมโยงความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการเขียน ดังที่ โนวาค และ โกวิน (สุทธิรัตน์. 2539:19 อ้างอิงจาก Novak and Gowin. 1984: *Learning How to Learn*). เพิ่มเติมว่า กระบวนการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนจัดเรียงหน่วยความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเขียน ให้เป็นระเบียบ และสมเหตุสมผล นอกจากนั้นยังทำให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอดต่างๆ ที่อยู่ภายในและภายนอกตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างมีความหมาย

ด้านการให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียน พบว่า ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีดังกล่าวในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบเรียนในแต่ละบทนั้นมุ่งให้ผู้เรียนสนใจเฉพาะเนื้อหาบางส่วน และมีแบบฝึกหัดซึ่งฝึกฝนรูปแบบภาษาเฉพาะด้านแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่มีหนทางที่จะเลือกให้ความสนใจในรายละเอียดการเขียนด้วยตนเอง แม้ว่ากลวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นก็ตาม ดังที่ โอ้มัลลี และ ชาโมท (O' Malley & Chamot :1990) กล่าวว่า การให้ความสนใจในรายละเอียดเฉพาะด้านนั้น จะทำให้การเรียนรู้ภาษามีความคงทนมากยิ่งขึ้น ซึ่งความคงทนในการเรียนรู้นี้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน เพราะความคงทนทำให้ผู้เรียนมีความสามารถระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว ดังที่ อาดัม (Adam. 1969 : 9) และ ชัยพร วิชาวุธ (2520 : 19) กล่าวว่า ความคงทนทางการเรียนรู้ คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียน หรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์ในการรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งระยะไวัระยะหนึ่ง ดังนั้นหากผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้ไปแล้วมาใช้ในการเขียนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการเรียนการสอน

เนื่องจากการใช้กลวิธีอภิปัญญาเป็นกลวิธีที่เป็นประโยชน์ต่อการเขียนของผู้เรียน ในด้านการกำหนดความสนใจในการเขียน ด้านการเตรียมการและวางแผนในการเขียน และด้าน

การประเมินความรู้ ซึ่งกลวิธีเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการเขียนดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่า ในการเรียนการสอนการเขียนควรมีการสอดแทรกการใช้กลวิธีอภิปัญญา ดังนี้

1.1. ด้านการนำกลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียนไปใช้ในการสอน โดยการ

- สอนการใช้แผนผังโยงความคิด (Mind Map)
- ให้ผู้เรียนมีโอกาสแบ่งปันความรู้ด้านเนื้อหา และกลวิธีที่ใช้ในการเขียนระหว่างผู้เรียนด้วยกัน

- ฝึกฝนให้ผู้เรียนมีการมุ่งความสนใจในรายละเอียดเฉพาะเรื่อง โดยการให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับรายละเอียดเฉพาะเรื่อง

1.2. ด้านการนำกลวิธีเตรียมการและการวางแผนการเรียนรู้ไปใช้ในการสอน

- ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการค้นคว้าสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
- ในระหว่างการเขียนผู้สอนควรฝึกฝนให้ผู้เรียนหยุดเพื่ออ่านงานของตน

- กระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งคำถามในการเขียน
- ควรให้ผู้เรียนมีการฝึกฝนตนเองนอกห้องเรียน

1.3. ด้านการนำกลวิธีประเมินความรู้มาใช้ในการสอน

- ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนมีการตรวจสอบตนเอง ในด้านเนื้อหา และไวยากรณ์
- ให้ผู้เรียนจับคู่ตรวจสอบกันเองควรให้ผู้เรียนใช้รายการตรวจสอบข้อผิดพลาด

- ควรมีการอภิปรายข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุด

1.4. เพื่อให้ได้ผลที่ดีในการเขียน ผู้สอนอาจจะนำแบบสอบถามด้านกลวิธีอภิปัญญาที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นไปใช้ในห้องเรียน

2. การศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ควรให้มีการศึกษาในหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนการใช้กลวิธีอภิปัญญา และความสามารถในการเขียนของผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ

2.2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้กลวิธีอภิปัญญา และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนการใช้กลวิธีอภิปัญญา และความคงทนในการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุนทีนี้ จำปาเรือง. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จิรวรรณ ธานี. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ชาคริต สีห์โรหิจจ์. (2542). กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชวณี ปุริโสดม. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา วังกังวาน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ตะวัน วงศ์สัจจา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อ 19 ธันวาคม 2544.
- นิตติภาควิชาเอกภาษาอังกฤษ และเอกภาษาเพื่ออาชีพ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ตะวัน วงศ์สัจจา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อ 20 ธันวาคม 2544.
- ประเทืองสุข ยังเสถียร. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ปราณี วาณิชเจริญธรรม. (2528). เอกสารคำสอนวิชาอังกฤษ 322: การเขียน 2. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิตรวัลล์ โกวิทวที. (2539). "กิจกรรมการสอนเขียน," ใน กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. เรียบเรียงโดย ประนอม สุรัสวดี. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 65-72
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). เอกสารคำสอนวิชาวิจัย 521 วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภาควิชาศึกษาศาสตร์. (2537). ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา หน่วย 7-10. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- รัตนา มหากุศล. (2539). "การสอนทักษะการเขียน," ใน แนวคิดและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. บรรณาธิการโดย สุมิตรา อังวัฒนกุล. หน้า 163 – 174. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). "คำเผลวกับการแปลความหมาย: เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้," ข่าวสารการวิจัยทางการศึกษา. 8(3) : 8 – 11.
- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. (2531). สรุปคำบรรยายวิชา สข.610 : การเขียนในงานส่งเสริม. (เอกสารประกอบคำสอน). พิมพ์ครั้งที่ 3. เชียงใหม่: สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้.
- ศศิภา จ่างภากร. (2537, มกราคม - มีนาคม). "กิจกรรมการเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน," วารสารสารพัฒนาหลักสูตร. (13)116 : 30 –36.
- สคราญจิต กาญจนสูตร. (2542). การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเขียนแบบเน้นกระบวนการ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สนิท ตั้งทวี. (2529). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษา
ศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่าย
เอกสาร.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (ม.ป.ป.). การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยม
ศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทธิรัตน์ ศรีเสถียร. (2539). การเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังจากได้รับการฝึกกลยุทธ์ควบคุม
กระบวนการเรียนรู้ โดยการสร้างผังโยงใยความหมาย และการสร้างความสัมพันธ์
ระหว่างประสบการณ์ของผู้อ่าน กับบทอ่าน. ปรินุณยานิพนธ์ ก.ศ.ม. (ภาษาศาสตร์การ
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.

สุพรรณ ลือเกียรติไพศาล. (2534). การเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษตามการ
รับรู้ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูง และ ต่ำในสถาบันอุดมศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
(เอกสารคำสอน). กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรการสอนคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อารีพร หลงสมบุญ. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 1. ปรินุณยา
นิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

Adam, J.A. (1969). *Human Memory*. New York : McGraw – Hill.

Bedell, Devid A. & Oxford ,Rebecca L. (1996). "Cross cultural comparisons of
language learning strategies in the people' Republic of China and the other
countries." *Language learning strategies around the world ; cross cultural*

- perspectives*. edited by Rebecca Oxford. Hawaii : Second language teaching & Curriculum Center, University of Hawaii.
- Broughton, Geoffrey ,et. Al. (1980). *Teaching English as a foreign language*. 2nd edition. U.K.: Routledge.
- Byrne, Don. (1988). *Teaching Writing Skills*. New edition. . Hong Kong: Longman.
- Devine ,J. , Railey, K. , & Boshoff, P. (1993). "The implications of cognitive models in L1 and L2 Writing," *Journal of second language writing*. . (online). 3(1) : 203-225. Available: <http://www.jslw.org> .
- Douglas, Brown H. (1987). *Principle of language learning and teaching*. 2nd edition. USA.: Prentice Hall.
- Ellis, Rod. (1997). *The study of second language acquisition*. Hong Kong: Oxford University press.
- _____. (1995). *The study of second language acquisition*. 3rd Edition. Hong Kong: Oxford University press.
- Flavell, J.H. (1985). *Cognitive development*. 2nd Edition. New Jersey: Prentice Hall.
- Grenfell, Michael and Harris, Vee. (1999). *Modern languages and learning strategies in theory and practice*. USA.: Routledge.
- Hedge, Tricia. (1988). *Writing*. Hong Kong: Oxford University press.
- Hung, Lee Kum. (1993). *Metacognition in writing: the effect of self – regulation training on Revision*. M.Ed. thesis (Education). The Chinese University of Hong Kong Graduate School. (online). Available: <http://www1.fed.cuhk.edu.hk/en/cuma/93khlee/>.
- Krashen, Stephen D. (1984). *Writing: Research, Theory and Application*. Oxford: Pergamon Press.
- Kasper, Loretta F. (1997,November). "Assessing the metacognitive growth of ESL students writers," *TESL-EJ*. . (online). 3(1). Available:

www.writing.berkeley.edu/TESL-EJ/ej09/a1abs.html

- Martin ,M.J. (1987). "The effects of instruction in metacognition strategies for composing on reading achievement and writing achievement," in *Dissertation abstract international*. 64. USA. : University of South Carolina.
- Matlin, Margaret W. (1983). *Cognition*. USA. : Ted Buchholz.
- Nongsiri Chotirat. (1988). *An investigation on writing strategies employed by students with high and low writing ability*. Thesis M.A. (Applied linguistics). Bangkok : Mahidol University.1998
- Nunan, David. (1999). *Second language teaching and learning*. Canada : Heinle & Heinle.
- O' Malley , J. Michael , Uhl Chamot , Anna. (1995). *Learning strategies in Second language acquisition*. New York : Cambridge University Press.
- Olshtain, Elite. (1991). "Functional Tasks for Mastering the Mechanics of Writing and Going just Beyond," in *Teaching English as a second or foreign language*. Edited by Marianne Celce – Murcia. 235-237. New York : Newbury House.
- Oxford , R. L. (1990). *Language learning strategies : what every teacher should know*. New York: Newsbury House.
- Smith , Frank. (1990). *Writing and the writer*. U.K. : Heinemann Educational Books.
- Tyner, Thomas E. (1995). *Writing with writers*. USA. : Wadsworth.
- Wenden , Anita. (1991). *Learner strategies for learner autonomy*. UK.: Prentice Hall.
- White, Ron. (1987). *Writing advanced*. Hong Kong : Oxford university press.
- White, R., and V. Arndt. (1991). *Process writing*. London : Longman.
- Wisut Jarunthawatchai. (2001). *A case study of writing strategies used in process writing by proficient and less proficient writers*. Thesis M.A. (Teaching English Language as a Foreign Language) Bangkok : Thammasat University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน

แบบสอบถามนี้ได้รับการตรวจสอบ
โดย

ร.ศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
อาจารย์ประจำภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ร.ศ. ดร. ดวงเดือน ศาสตรภัทร
หัวหน้าภาคจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อาจารย์ อัญชลี จันทร์เสมอ
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถามกลวิธีอภิปัญญาที่ใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีข้อคำถาม 30 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที
2. แบบสอบถามชุดนี้ถามถึงกลวิธีอภิปัญญาที่ท่านใช้หรือปฏิบัติในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีคำตอบใดถูก หรือ ผิด สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ขอให้ท่านตอบตามความเป็นจริงมากที่สุด
3. การตอบแบบสอบถามชุดนี้ให้ท่านพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ และเติมหมายเลข 1,2,3,4 และ 5 ในช่องว่างที่กำหนดให้หน้าข้อคำถามแต่ละข้อ

เลข 1 =>	หมายถึง ไม่ทำเลย
เลข 2 =>	หมายถึง ทำนานๆครั้ง
เลข 3 =>	หมายถึง ทำบ้างแต่ไม่บ่อย
เลข 4 =>	หมายถึง ทำบ่อย
เลข 5 =>	หมายถึง ทำทุกครั้ง

กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

1. ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าหาแนวคิดในการเขียนเรียงความก่อนการเขียน	
2. ข้าพเจ้าทบทวนและเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มาเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ก่อนลงมือเขียนทุกครั้ง	
3. ข้าพเจ้าให้ความสนใจในรายละเอียดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแต่ละครั้งล่วงหน้า เช่น เน้นการใช้คำคุณศัพท์ เน้นประเด็นที่จะต้องเขียนถึงในเรื่อง เป็นต้น	
4. ข้าพเจ้าตั้งใจในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยจัดสิ่งต่างๆที่เป็นอุปสรรคในการเขียน เช่น ไม่คุยกับเพื่อน ปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิด ฯลฯ	
5. ข้าพเจ้าตั้งใจเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจนจบ โดยไม่สนใจสิ่งรบกวนใด ๆ ทั้งสิ้น	

การเตรียมการ และการวางแผนการเขียน

6. ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีพัฒนาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น เช่น อ่านหนังสือ บทความ เขียนบ่อยๆ หรือ พูดคุยกับผู้อื่นเกี่ยวกับกลวิธีการเขียน เป็นต้น	
7. ข้าพเจ้าเตรียมตัวล่วงหน้าสำหรับกิจกรรมการเขียนโดยพิจารณาหัวข้อเรียงความภาษาอังกฤษ เรื่องนั้น หรือ วิธีที่จะใช้ในการเขียน	
8. ข้าพเจ้าจัดเวลาเพื่อฝึกฝนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เฉพาะช่วงสอบเท่านั้น	
9. ข้าพเจ้าจัดสภาพแวดล้อมเพื่อช่วยส่งเสริมการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เช่น หาที่สงบ และสถานที่ที่มีอากาศถ่ายเทสะดวกสำหรับการเขียน	

10. ข้าพเจ้าจัดเตรียมสมุดเพื่อจดบันทึกสิ่งทีอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เช่น คำศัพท์ หรือ ลำนวนที่น่าสนใจ	
11. ข้าพเจ้ากำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ทักษะการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เช่น ต้องการเขียนเรียงความได้หลังจากที่เรียนวิชาการเขียนเบื้องต้น ฯลฯ	
12. ข้าพเจ้าไม่เคยกำหนดระยะเวลาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง	
13. ข้าพเจ้าพิจารณาหัวข้อเรื่อง แล้วพยายามเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ให้ตรงกับความต้องการของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน	
14. ข้าพเจ้ามีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษกับผู้อื่น	
15. ก่อนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่เคยกำหนดรูปแบบของการเขียนแต่ละครั้ง เช่น การเขียนแบบบรรยาย พรรณนา อธิบาย หรือการเขียนแบบโน้มน้าวจิตใจ เป็นต้น	
16. ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	
17. ข้าพเจ้าวางโครงเรื่อง แล้วร่างประเด็นย่อยๆ ก่อนแล้วจึงเริ่มเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	
18. หากข้าพเจ้าไม่ทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษในขณะที่เขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะเขียนภาษาไทย แทนไปก่อน แล้วจึงค้นหาคำศัพท์นั้นทีหลัง	
19. ข้าพเจ้านำความรู้ที่ได้จากวิชาอื่น เช่น วิชา การอ่านภาษาอังกฤษ ฯลฯ มาใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ	
20. ข้าพเจ้าไม่เคยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนเลย	
21. ข้าพเจ้าฝึกฝนตนเองในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	

กลวิธีการประเมินความรู้

22. เมื่อข้าพเจ้าเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เสร็จ ข้าพเจ้าตรวจทานคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายที่ตั้งไว้	
23. เมื่อข้าพเจ้าเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จ ข้าพเจ้าตรวจทานความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์	
24. ข้าพเจ้าตรวจทานหาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ (ไวยากรณ์ โครงสร้างของเรียงความ ฯลฯ) และปรับแก้ไขด้วยตนเอง ก่อนเสนออาจารย์	
25. ข้าพเจ้าทบทวนเรียงความภาษาอังกฤษ ที่เขียนมาทั้งหมด เพื่อหาลักษณะข้อผิดพลาด (ไวยากรณ์ โครงสร้างของเรียงความ ฯลฯ) และหาทางแก้ไขพัฒนาการเขียนของตนเองในครั้งต่อไป	

26. ข้าพเจ้ามีการประเมินว่ารูปแบบที่ใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนหรือไม่	
27. ข้าพเจ้ารู้ตัวว่ามีความรู้ในศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย และสับสนในการเลือกใช้คำศัพท์	
28. ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหาด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการ ค้นคว้าในพจนานุกรม หรือถามผู้รู้ ฯลฯ	
29. ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าตนเองมักจะมีข้อผิดพลาดและสับสนในการใช้ไวยากรณ์	
30. ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหาด้านไวยากรณ์โดยการหาคำอธิบายจากตำรา สอบถามผู้รู้	

ภาคผนวก ข

รายละเอียดรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น

EN231 Basic Writing

3 Credits

Instructor: _____

Office : _____

Time: _____

Classroom: _____

Course description: This course is designed for major and minor students to study the basic sentence structure and to practice writing sentences and short paragraphs using conjunctions, transitions and subordinators with suitable punctuation.

Objectives: The students should be able to :-

1. write different kinds of effective English sentences.
2. write organized paragraphs.

Textbook: Oshima, Alice and Hogue, Ann *Writing Academic English* Addison-Wesley Publishing Company.

Evaluation: Examination	40% (Midterm/Final)
Term assignment	10%
Attendance	10%
Classwork	30%
Quizzes	10%

References: Hedge Tricia *Writing* Oxford University Press 1988
 Oshima, Alice and Hogue, Ann *Introduction to Writing Academic English* Addison-Wesley Publishing Company.
 Pyrd, Patricia and Benson, Beverly *Applied English Grammar* Heinle & Heinle Publishers 1992
 Joy M. Reid *The Process of Paragraph Writing* Prentice Hall Regents, 1994

Course Outline Basic Writing

Week 1	Introduction	Introduction to the course.
Week 2	Sentences	Explain types of sentences. Tell the differences of dependent clauses and independent clauses and the clause connectors.
Week 3	Sentences	Work on different kinds of sentences: simple sentences, compound sentences, complex sentences, and compound complex sentences. Explain compound sentences with different kinds of connectors. How to combine compound sentences.
Week 4	Sentences	Work on complex sentences. Explain dependent clauses: adv. clauses, adj. clauses, relative clauses and noun clauses.
Week 5	Sentences	Explain rules of parallelism and how to make sentences following the same grammar pattern. Work on sentence problems : sentence fragment, choppy sentences, run-on, comma splices, and stringy sentences
Week 6	Sentences	Continue on sentence problems and practice editing.
Week 7	Sentences	Work on Noun clauses : that-clauses, subjunctive noun clauses, wh-word clauses and if/whether clause. Practice letter writing.
<u>Week 8</u>		Mid-term assessment.
Week 9	Sentences	Work on adverbial clauses. Explain types of adverbial clauses and adverbial subordinators.
Week 10	Sentences	Continue on adverbial clauses.
Week 11	Sentences	Work on relative clauses. Explain how to use relative pronouns and relative adverbs.
Week 12	Sentences	Work on participial phrases. Explain Participial forms active voice & passive voice,

		continuous form participles & perfect form participles and participles from adverbial clauses.
Week 13	Paragraphs	Explain paragraph structure, three parts of a paragraph: topic sentences, supporting sentences and concluding sentences.
Week 14	Paragraphs	Explain two parts of topic sentences and work on concluding sentences.
Week 15		Review

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความร่วมมือเพื่อทำวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5726, 5644

ที่ ทม 1012/ 3641

วันที่ ๔๗ กันยายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวตะวัน วงศ์สัจจา นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร” โดยมี อาจารย์ญาณิศา บุรณะชัยทวี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร และ อาจารย์อัญชลี จันทร์เสมอ เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถามการศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวตะวัน วงศ์สัจจา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

7/ก/จป ๑๕๕๗-

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5726, 5644

ที่ ทม 1012/ 3640

วันที่ 27 กันยายน 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวตะวัน วงศ์สัจจา นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร” โดยมี อาจารย์ญาณิสา บุณยะชัยทวี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการศึกษการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาเพื่ออาชีพ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวตะวัน วงศ์สัจจา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามกลวิธีอภิปรายของ ชาคิต สีห์โรหิจจ์

คำถามในแบบสอบถาม

คำถามในแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบโดยอาศัยผลการวิจัยของ J. Michael O' Malley และ Anna Uhl Chamot คำถามมีจำนวนทั้งสิ้น 110 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 กลวิธีสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา (Metacognitive Strategies) ประกอบด้วยคำถามที่เป็นกลวิธีย่อย 65 กลวิธีดังนี้

กลวิธีวางแผนการเรียนรู้ภาษา (Planning)

1. คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษไปพร้อมกับคิดโครงเรื่องไปด้วย
2. คุณคิดโครงเรื่องคร่าวๆ ไว้ในใจก่อนแล้วจึงลงมือเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
3. คุณคิดโครงเรื่องแบบมีรายละเอียดด้วยการร่างประเด็นย่อยต่างๆ ไว้ก่อนลงมือเขียน
4. คุณเตรียมหาคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่อาจจะนำไปใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
5. คุณปรึกษาเพื่อนหรือคนอื่นๆ ที่คุณรู้จักเกี่ยวกับการคิดโครงเรื่องก่อนลงมือเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
6. ในขณะที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษหากคุณไม่ทราบคำภาษาอังกฤษ คุณก็จะเขียนภาษาไทยแทนไปก่อน แล้วจึงค้นหาคำศัพท์นั้นหลังจากที่เขียนเรียงความเสร็จ

กลวิธีค้นหาและแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ภาษา (Problem Identification and Solving)

7. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการหมั่นท่องจำคำศัพท์
8. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ให้มากขึ้นกว่าเดิม
9. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการค้นหาคำศัพท์ที่ต้องการใช้ในเรียงความของคุณจากพจนานุกรมไทย-อังกฤษ
10. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการขอร้องอาจารย์ผู้สอนวิชา Writing ให้บอกคำศัพท์ที่คุณต้องการ
11. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการสอบถามจากเจ้าของภาษา
12. คุณรู้ดีว่าตนเองรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษน้อย คุณจึงแก้ปัญหานี้ด้วยการสอบถามจากบุคคลที่คุณคุ้นเคยเช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ
13. เมื่อคุณตัดสินใจไม่ได้ว่า ควรจะเลือกคำใดจากกลุ่มคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมาใช้ในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณ คุณก็จะถามอาจารย์ผู้สอนวิชา Writing
14. เมื่อคุณตัดสินใจไม่ได้ว่า ควรจะเลือกคำใดจากกลุ่มคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมาใช้ในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณ คุณก็จะถามเจ้าของภาษา

15. เมื่อคุณตัดสินใจไม่ได้ว่า ควรจะเลือกคำใดจากกลุ่มคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมาใช้ใน
เรื่องความภาษาอังกฤษของคุณ คุณก็จะอ่านคำอธิบายการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือ
คู่มือการใช้คำศัพท์
16. คุณรู้ดีว่าตนเองมักสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการขอให้
อาจารย์ผู้สอนวิชา Writing บอกตัวสะกด ที่ถูกต้อง
17. คุณรู้ดีว่าตนเองมักสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการขอให้เจ้า
ของภาษาบอกตัวสะกดที่ถูกต้อง
18. คุณรู้ดีว่าตนเองมักสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการขอให้
บุคคลที่คุณคุ้นเคยเช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ แก้วตัวสะกดที่ผิดให้ถูกต้อง
19. คุณรู้ดีว่าตนเองมักสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการฝึกเขียนคำ
เหล่านั้นซ้ำๆกันหลายครั้ง
20. คุณรู้ดีว่าตนเองมักสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการตรวจสอบ
ตัวสะกดจากพจนานุกรม
21. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการตรวจสอบความถูกต้องจากตำราหรือหนังสือคู่มือกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
22. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการท่องจำกฎไวยากรณ์
23. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้โดยทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ให้มากขึ้นกว่าเดิม
24. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการเขียนสรุปย่อกฎไวยากรณ์ไว้ในสมุดพกเล่มเล็กๆ
25. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการขอให้อาจารย์ผู้สอนวิชา Writing อธิบายการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง
26. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการขอให้เจ้าของภาษาอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์ที่ใช้ผิด
27. คุณรู้ดีว่าเรื่องความภาษาอังกฤษที่คุณเขียนมักมีข้อผิดพลาดในเรื่องไวยากรณ์อยู่เสมอแต่คุณแก้
ปัญหานี้ด้วยการขอให้บุคคลที่คุ้นเคย เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ อธิบายการใช้
ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง
28. คุณรู้ดีว่าการใช้คำเชื่อมโยงความเช่น So, Therefore ฯลฯ ในเรื่องความภาษาอังกฤษของคุณมัก
เกิดความผิดพลาดอยู่บ่อยๆแต่คุณแก้ปัญหานี้ด้วยการอ่านคำอธิบายการใช้จากตำราไวยากรณ์

29. คุณรู้ดีว่าการใช้คำเชื่อมโยงความเช่น So, Therefore ฯลฯ ในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักเกิดความคิดพลาดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาด้วยการขอให้อาจารย์ผู้สอนวิชา Writing อธิบายการใช้คำดังกล่าว
30. คุณรู้ดีว่าการใช้คำเชื่อมโยงความเช่น So, Therefore ฯลฯ ในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักเกิดความคิดพลาดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาด้วยการขอให้เจ้าของภาษาอธิบายการใช้คำดังกล่าว
31. คุณรู้ดีว่าการใช้คำเชื่อมโยงความเช่น So, Therefore ฯลฯ ในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักเกิดความคิดพลาดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาด้วยการขอให้บุคคลที่คุ้นเคย เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ อธิบายการใช้คำดังกล่าว
32. คุณรู้ดีว่าการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักผิดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาด้วยการถามวิธีการใช้ที่ถูกต้องจากอาจารย์ผู้สอนวิชา Writing
33. คุณรู้ดีว่าการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักผิดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาด้วยการถามวิธีการใช้ที่ถูกต้องจากบุคคลที่คุณคุ้นเคย เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ
34. คุณรู้ดีว่าการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณมักผิดอยู่บ่อยๆ แต่คุณแก้ปัญหาโดยอ่านวิธีการใช้ที่ถูกต้องจากหนังสือคู่มือหรือตำราไวยากรณ์

กลวิธีประเมินตนเอง (Self Evaluation)

ก. กลวิธีตรวจสอบภาษา (Production Evaluation)

35. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจทานความถูกต้องของตัวสะกด
36. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะทบทวนว่า คำศัพท์ที่ใช้ในเรียงความของคุณนั้นสื่อความหมายได้ตรงกับความคิดของคุณ
37. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจความถูกต้องในการใช้คำเชื่อมโยงความ
38. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจความถูกต้องของการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
39. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจความถูกต้องของการเขียน phrase และ clause
40. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจความถูกต้องของไวยากรณ์
41. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจทานความสมเหตุสมผลในการเรียงลำดับเรื่องราว

42. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จคุณจะตรวจทานการแบ่งย่อหน้า

ข. กลวิธีประเมินการใช้ภาษา (Performance Evaluation)

43. เมื่อเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จทุกครั้งคุณมักจะประเมินว่าเรียงความของคุณจะได้คะแนนเท่าใด

ค. กลวิธีประเมินความสามารถในการใช้ภาษา (Ability Evaluation)

44. คุณมั่นใจว่าตนเองมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ง. กลวิธีประเมินการใช้กลวิธีการเรียนภาษา (Strategy Evaluation)

45. คุณสามารถประเมินความสำเร็จของวิธีการต่างๆที่คุณนำมาใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของคุณ

จ. กลวิธีประเมินความรู้ในภาษา (Language Repertoire Evaluation)

46. คุณมั่นใจว่าความรู้ภาษาอังกฤษของตนเองนั้นครอบคลุมทุกระดับตั้งแต่ คำ วลี ตลอดจนถึงประโยค

กลวิธีตั้งใจเรียนภาษาในชั้นเรียน (Directed Attention)

47. คุณให้ความสนใจอย่างมากต่อการเรียนวิชา Writing

48. ขณะที่เรียนวิชา Writing คุณจะกำจัดสิ่งต่างๆที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของคุณ เช่น คุณไม่ค่อยกับเพื่อน คุณจะปิดเครื่องมือสื่อสารทุกชนิด ฯลฯ

กลวิธีสรรหาความรู้ในภาษา (Selective Attention)

49. คุณชอบอ่านคอลัมน์ที่แนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์รายวันหรือนิตยสารอยู่เป็นประจำ

50. คุณตัดหรือถ่ายเอกสารคอลัมน์ที่แนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารเพื่อเก็บสะสมไว้เสมอ

51. คุณคอยติดตามชมรายการโทรทัศน์ที่แนะนำการใช้ภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

52. คุณบันทึกวิธีโอเทปรายการโทรทัศน์ที่แนะนำการใช้ภาษาอังกฤษไว้ทุกครั้งที่เราจะออกอากาศ

53. คุณอ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาอังกฤษอยู่เสมอเพื่อให้ได้รับความรู้ใหม่ๆจากสาระในเรื่องที่อ่านซึ่งอาจจะนำไปใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของคุณได้

54. คุณชมรายการโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินรายการ เช่น ข่าว BBC CNN เพื่อให้ความรู้ภาษาอังกฤษใหม่ๆหรือสาระของรายการซึ่งอาจจะนำไปใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของคุณได้

กลวิธีจัดการตนเอง(Self-management)

55. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่ออยู่คนเดียวเงียบๆ
56. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่อถูกกำหนดให้เขียนให้เสร็จในเวลา
- Writing
57. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่อเขียนที่มหาวิทยาลัย
58. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่อเขียนที่บ้าน
59. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่อมีการระดมความคิดจากเพื่อนๆก่อนเขียน
60. คุณสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ได้ดีเมื่อคุณมีหนังสืออ้างอิงต่างๆ เช่น พจนานุกรม คำราชาศัพท์ คู่มือการใช้คำศัพท์ ฯลฯ
61. คุณนำความรู้ที่ได้จากวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ เช่น Reading Structure ฯลฯ มาใช้ในการทบทวนเรียงความภาษาอังกฤษของคุณ

กลวิธีตรวจสอบตนเอง (Self Monitoring)

ก. กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจในการเรียนภาษา (Comprehension Monitoring)

62. ทุกครั้งที่คุณเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเสร็จ คุณจะตรวจทานและปรับแก้ภาษาจนเข้าใจ แล้วจึงส่งอาจารย์
63. เมื่อคุณตรวจพบข้อผิดพลาดในเรียงความภาษาอังกฤษของคุณ คุณจะรีบแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นทันที

ข. กลวิธีตรวจสอบการใช้กลวิธีการเรียนภาษา (Strategy Monitoring)

64. คุณคอยสำรวจอยู่เสมอว่าวิธีการใดที่คุณใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแล้วประสบความสำเร็จ

ค. กลวิธีตรวจสอบการวางแผนในการเรียนภาษา (Plan Monitoring)

65. คุณคอยสำรวจอยู่เสมอว่าแผนต่างๆที่คุณวางไว้ก่อนลงมือเขียนเรียงความภาษาอังกฤษนั้นมีแผนใดที่ทำให้คุณประสบความสำเร็จในการเขียน

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990)

Strategy Inventory for Language Learning

Version 7.0 (ESL/EFL)

(c) R. Oxford, 1989

1. Never or almost never true of me
2. Usually not true of me
3. Somewhat true of me
4. Usually true of me
5. Always or almost always true of me

(Write answers on Worksheet)

Part A

1. I think of relationships between what I already know and new things I learn in English.
2. I use new English words in a sentence so I can remember them.
3. I connect the sound of a new English word and an image or picture of the word to help me remember the word.
4. I remember a new English word by making a mental picture of a situation in which the word might be used.
5. I use rhymes to remember new English words.
6. I use flashcards to remember new English words.
7. I physically act out new English words.
8. I review English lessons often.
9. I remember new English words or phrases by remembering their location on the page, on the board, or on a street sign.

Part B

10. I say or write new English words several times.
11. I try to talk like native English speakers.
12. I practice the sounds of English.
13. I use the English words I know in different ways.
14. I start conversations in English.
15. I watch English language TV shows spoken in English or go to movies spoken in English.
16. I read for pleasure in English.
17. I write notes, messages, letters, or reports in English.
18. I first skim an English passage (read over the passage quickly) then go back and read carefully.
19. I look for words in my own language that are similar to new words in English.
20. I try to find patterns in English.
21. I find the meaning of an English word by dividing it into parts that I understand.
22. I try not to translate word-for-word.
23. I make summaries of information that I hear or read in English.

Part C

- 24. To understand unfamiliar English words, I make guesses.
- 25. When I can't think of a word during a conversation in English, I use gestures.
- 26. I make up new words if I do not know the right ones in English.
- 27. I read English without looking up every new word.
- 28. I try to guess what the other person will say next in English.
- 29. If I can't think of an English word, I use a word or phrase that means the same thing.

Part D

- 30. I try to find as many ways as I can to use my English.
- 31. I notice my English mistakes and use that information to help me do better.
- 32. I pay attention when someone is speaking English.
- 33. I try to find out how to be a better learner of English.
- 34. I plan my schedule so I will have enough time to study English.
- 35. I look for people I can talk to in English.
- 36. I look for opportunities to read as much as possible in English.
- 37. I have clear goals for improving my English skills.
- 38. I think about my progress in learning English.

Part E

- 39. I try to relax whenever I feel afraid of using English.
- 40. I encourage myself to speak English even when I am afraid of making a mistake.
- 41. I give myself a reward or treat when I do well in English.
- 42. I notice if I am tense or nervous when I am studying or using English.
- 43. I write down my feelings in a language learning diary.
- 44. I talk to someone else about how I feel when I am learning English.

Part F

- 45. If I do not understand something in English, I ask the other person to slow down or say it again.
- 46. I ask English speakers to correct me when I talk.
- 47. I practice English with other students.
- 48. I ask for help from English speakers.
- 49. I ask questions in English.
- 50. I try to learn about the culture of English speakers.

ภาคผนวก จ

แบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียน

แบบสัมภาษณ์ผู้สอนวิชา EN 231

1. เนื้อหารายวิชา EN 231 สอนเกี่ยวกับอะไร
2. อาจารย์มีวิธีสอนเขียนอย่างไร
3. กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน
 - อาจารย์สอนให้นิสิตคิดเนื้อหางานเขียนหรือไม่ แล้วเนื้อหานั้นมาจากประสบการณ์ของนิสิตหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์แนะนำให้นิสิตเขียนงานจนจบรวดเดียวหรือไม่
 - อาจารย์มีการฝึกให้นิสิตฝึกเขียนประโยคแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ หรือไม่อย่างไร
 - เช่น ฝึกให้นิสิตเขียน journal ที่เน้นในรูปแบบประโยค Compound Sentence เป็นต้น
4. กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนการเขียน
 - อาจารย์มีการกระตุ้นให้นิสิตหาวิธีปรับปรุงการเขียนของตนเองหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์บอกให้นิสิตจัดเวลาเพื่อเขียน journal หรือไม่อย่างไร
 - อาจารย์เคยแนะนำให้นิสิตหาสมุดจดเล่มเล็กๆไว้จดคำศัพท์ หรือประโยคภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์มีการสอนเกี่ยวกับ purpose และ ผู้อ่านของงานเขียนนั้นหรือไม่อย่างไร
 - อาจารย์สอนการวางโครงเรื่องหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์มีวิธีการฝึกนิสิตอย่างไร
 - ในการสั่ง Journal แต่ละชิ้นมีกำหนดเวลาหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์ได้ให้นิสิตฝึกเขียนอย่างอื่น นอกจาก Journal หรือไม่ อย่างไร
5. กลวิธีการประเมินตนเองในการเขียน
 - อาจารย์ได้สอนนิสิตหาข้อผิดพลาดและแก้ไขงานด้วยตัวเองหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์ได้ให้นิสิตนำงานที่ผ่านมา มาเทียบหรือไม่ อย่างไร
 - อาจารย์มีวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดของนิสิตอย่างไร

แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนวิชา EN 231

หลังจากอาจารย์สั่ง Journal แล้ว คุณมีวิธีการในการเขียนอย่างไร

1. กลวิธีกำหนดความสนใจในการเขียน

คุณมีการคิดเนื้อหางานเขียนอย่างไร ในการเขียน Journal มาจากประสบการณ์ตนเองหรือไม่อย่างไร

เวลาเริ่มเขียน คุณเขียนงานจนจบรวดเดียวหรือไม่ อย่างไร

คุณเคยฝึกเขียน Journal โดยใช้ประโยคแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ

2. กลวิธีการเตรียมการและการวางแผนการเขียน

คุณมีวิธีปรับปรุงการเขียนของตัวเองหรือไม่ อย่างไร

คุณมีการจัดตารางเวลาสำหรับการเขียนหรือไม่ อย่างไร

คุณมักจะเขียน Journal ที่ไหน บรรยากาศเป็นอย่างไร

คุณมีสมุดเล่มเล็กไว้จดคำศัพท์ หรือตัวอย่างประโยคหรือไม่ ถ้าจด จดจากไหน

คุณมีการตั้ง Purpose งานเขียนหรือไม่ อย่างไร

คุณนึกถึงคนอ่านหรือไม่

คุณมีการวางโครงเรื่องหรือไม่ อย่างไร

คุณมีการกำหนดเวลาเขียน Journal แต่ละชิ้นหรือไม่ อย่างไร

คุณมีการฝึกเขียนอย่างอื่นหรือไม่นอกจาก Journal

3. กลวิธีการประเมินความรู้

คุณแก้ไขงานตัวเองก่อนส่งอาจารย์หรือไม่ อย่างไร

คุณได้นำงานเขียนที่ผ่านๆมา มาเทียบกันหรือไม่ อย่างไร

4. สาเหตุที่ทำให้ใช้กลวิธีเหล่านี้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว ตะวัน วงศ์สัจจา
วันเดือนปีเกิด	22 ธันวาคม 2519
สถานที่เกิด	ปทุมวัน กรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	363 ประชาอุทิศ 33 บางมด ทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์ – ภาษา อังกฤษ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2542	ศก.บ. วิชาเอกออกแบบเพื่อการแสดง (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2545	กศ.ม. วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร